ÇORUM © 1998 Mahmut Selim GÜRSEL , Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International lisansı altında yayınlanmaktadır. CC BY NC SA 40

SANAL KİTAPLAR

2019

YAZDIKLARIMIZ: 32

HİKAYELER 3

Mahmut Selim GÜRSEL

2019

YAZDIKLARIMIZ:33

HİKAYELER

3

Mahmut Selim GÜRSEL

2019

ISBN

ÇORUM © 1998 Mahmut Selim GÜRSEL , Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International lisansı altında yayınlanmaktadır. CC BY NC SA 40

PARA İLE SATILMAZ!

Takdim
Mahmut Selim GÜRSEL
KEDİ TİCARETİ
BAHÇELER SARARDI
KİTAPLARIN ARASINDA BİR ÖMÜR
BAŞAK VE TEVAZU
BEKLERKEN
KORUK
BEREKETLİ SOFRALAR VE GÜMELE ADABI
KURŞUNSUZ KOVAN
BEŞ YIL
SESSİZLİK VE ZAMAN
BİLGİ SAYAR
MİRASÇI
EMANET
EMEĞİN HAKKI
EN GÜZEL ZAMAN
NASİP
EVE DÖNÜŞ

SARI GÜNEŞİN ALTINDA: SIKLIK'IN SON HASADI
FOTOKOPİ VE VİCDAN
GAMİTOĞLU BÖREKÇİ ALİ
TUZ
GÖMÜ
YALNIZ BAŞINA
KASAP ÇAĞIRIN!
ZİLİ MUCİZESİ
İYİ OLUNCA ÇOĞALT!
ŞİKÂYET
YAZDINSA YAYINLA, YOKSA SENİNLE GİDER

TAKDİM

Bir kitabın doğması, o kitabı yazmaya kalkan kişinin amacına ve bilgi birikimine göre değerlendirilmesi uygun olarak görülmelidir.(1)

Elinizde bulunan bu çalışmanın sizlere ulaşması için günlerini veren bu çabası için şükranlarımı sunarken, bu çalışmada da benim ufacık bir katkımın da bulunması beni bahtiyar etmiştir.

Bu çalışma ile sizlerde bazı bilgileri edinmiş ve faydalanmış olarak uzun yılların birikimlerinden aydınlanacağınızı göreceksiniz. (2)

Bilgi; yazılmadıkça kaybolmaya açık birikimlerdir. Her insan bir kitaptır; onu okumamız gereklidir.(3)
Tanımadığımız ve anlamadığımız kişiler hakkında nasıl kararlar veremezsek; bir çalışmayı da incelemeden, okumadan karar veremeyiz.

Mahmut Selim GÜRSEL

(1) İnsan durup dururken yazmaz. Birikimini başkalarına lazım olur diyerek yazar. Aslında o yazmaz. Ona yazdıran; onu yaratandır!
(2) Kitap okuyan; muhakkak okuduğundan bir bilgi edinir. Yaşamında muhakkak o bilgi kendisine veya etrafına yardımı dokunacağını bilmez. Onu yaratan o öğrettiği bilginin yazıya dökülüp başkalarına aktarılacağını bildiğinden o kişiye o kitabı okutur. Bilgi böylece yayılır.
(3) İnancıma göre bizi tek kişiden yarattı. O ilk kişiye bütün ilimleri verdi. Bu ilimler şimdi gen dediğimiz ile hepimize bu bilgiler geçti. Herhangi bir kişi kendi geninde olan bu bilgileri kullanmaya başladıkça bilgileri genişler. BÜTÜN BİLGİLERİ öğreten her insan için belirli bilgiyi genişleterek kullanma yazgısını yazdığı için ancak o bilgiler ile gelişir. "her insan bir kitaptır."

Mahmut Selim GÜRSEL

1947 tarihinde babamın subay olarak bulunduğu Erzurum'da bir at arabasında doğum evine giderken doğmuşum. Babam Eminsu Ali Rıza Gürsel, annem ise Fahriye hanımefendi idi.

İlkokula İskenderun'da başladım. Ankara' da bitirdim. Ankara Yenimahalle Ortaokulunun birinci sömestrsinde babamın emekli olmasından dolayı 1960 yılında Çorum'a gelince Atatürk Ortaokuluna devam ettim. Babamın "oku da oğlum ceketimi satar seni okuturum" diyerek bana yaptığı nasihatleri ters tepki yaptı, okumuyorum diyerek okulu birinci sınıfta bıraktım.

Marangoz çırağı olarak Azmi Başar ustanın yanına girdim. Askere gidene kadar ustanın yanında çalıştım.

1967 tarihinde askerlik dönüşü, Ankara Emniyet Müdürlüğünde teknisyen olarak göreve başladım.

Ortaokulu dışarıdan 2 yılda bitirdim. 1972 tarihinde Polis Memuru olarak Ankara'da çeşitli şubeler ve karakollarda çalıştım.

16 Eylül 1973 tarihinde Selma (Kurşuncu) Hanımefendi ile evlendim.

1978 yılında naklen Çorum İl Halk Kütüphanesine Memur olarak geçtim.

Hasan Paşa Kütüphanesinin kitaplarının Lütfi İkiz Arap Harfli yazma ve basma kitapları ben de emekli olana kadar Latin harfli kitapların tamamının tasnifini yaptım.

Dışarıdan Çorum Ticaret Lisesini iki yılda bitirdim.

Kendi kendime Osmanlıcayı öğrenmeye uğraştım, Hat sanatı ile biraz ilgilendim 150 ye yakın Ser levham var, Çorum Güzel Sanatlar Galerisinde ve Kütüphane salonlarında bu levhaları sergiledim.

03. 08. 1988 tarihinde İl Halk Kütüphanesi Müdür yardımcılığına atandım. 1990 tarihinde kütüphanelerdeki kitapların tasnifi ile ilgili 10 yıllık bir araştırmamı "Alfabetik Onlu Tasnif Fihristi (Dewey)" kitap haline getirip Kültür Bakanlığına sundum. Kitabımdan Türkiye'deki bütün kütüphanelere dağıtılmak üzere 1000 adet satın aldılar.

1993 yılında Türkiye'deki bütün kütüphanelerde bulunan "El Yazması" kitapların Ankara Milli Kütüphanesine toplanma kararı veren Kültür Bakanlığına karşı Çorumlu hemşerilerimi haber dar ettim, mahalli radyodan ve gazeteler ile parti il Başkanlarını ile Millet Vekilimiz Adnan Türkoğlu ve Belediye Başkanımız rahmetli Turan Kılıççıolu' nun destekleri ile el yazma kitaplarımızın Çorum'da kalmasını sağladım!

Açık öğretim için üniversite sınavlarına girip kazandım. İkinci sınıfta iken 25 Nisan 1994 tarihinde Tatvan Bitlis'e Müdür olarak tayinim çıktı, tayin edildiğim yere gitmeyerek emekliliğimi istedim.

İlkokul sıralarında okuyarak pilot olmanın düşlerini kurardım. Bu hayalim gerçekleşmedi. Şu anda emekli memurum. Marangozluk, oymacılık, Polis Memurluğu, Memurluk ve idarecilik yaptım. Her çalıştığım meslekte çeşitli önemli olaylar oldu ise de son çalıştığım kurumda bence; en önemli bir hatıramı anlatmak istiyorum: Kütüphanedeki çalışmalarım ve "El Yazması Kitaplar"ın Çorum'da kalması için verdiğim çabalar neticesinde Bitlis Tatvan’a tayin edilme olayım beni çok yıktı. Fakat bu üzüntümün boş olduğunu zamanla gördüm.

Rabb’imin izni ile Hacca gitmek nasip oldu, iki kitap daha yayımladım ve elinizde bulunan bu derginin çıkmasına vesile oldum. Mesleklerin insanlara sağladığı maddi avantaj olarak, evinizi geçindirecek, namerde muhtaç etmeyecek avantajından başka, manevi olarak;

sizin yaptığınız işlerle ilgili karşılaştığınız problemleri değerlendirirseniz avantajların neler olabileceğini hayat okulundan öğrenmiş oldum.

Yazı yazmaya beni kimse teşvik etmedi Kütüphane için hazırladığım kitap beni yazmaya teşvik etti. Yazılarım mahalli basında yayımlandı. Yazılarımdan dolayı bir ödül almadım; fakat kitapları ve bu dergi benim için en büyük ödüldür.

İdealim: Çorum'a tam teşekküllü bilgisayar ortamında bir kütüphane kazandırmaktır. Bu idealim yüzünden tayinim çıktı. Yayımlanmış dört çalışmam bulunmaktadır. Bu "Alfabetik Onlu Tasnif Fihristi (Dewey)", Bakanlığa sunulmuş; "Alfabetik Türk ve Yabancı Yazarlar Fihristi" ve "Ne Nerede Başlıklı Arama Fihristi" basım için hazır beklemektedir. Yazılarım daha çok araştırma dalı ile makale türüdür. Tiyatro çalışmalarım, şiir ve hikâye denemelerim bulunmaktadır.

Benim okuyucularıma diyeceklerim şudur ki. Doğru bildiğiniz konuları savunun. Bu savunmanız size belki tepkiler getirecektir. Bu tepkileri inceleyerek doğru olup olmadığını araştırın.

Çalışmalarım: SİTEM: https://gurselyayin.com E-POSTAM: corumlu2000@gmail.com

KEDİ TİCARETİ

Amansız bir kışın tam ortasıydı Anadolu'da,
Dağ taş, ova bayır beyaz bir örtü.
Eski şoförler, yola erken çıkan esnaflar iyi bilirdi;
Kışın o kısacık gününü uzun etmek için,
Geceden çevrilmeliydi kamyonun kontağı.
İşte öyle bir aralık gecesi, ayazın kalbinde,
Esnaf Eşref ve sadık şoförü Muharrem,
Bursa'nın İnegöl ilçesine doğru vurdular kendilerini yola.
İnegöl'e vardıklarında gün ağarmamıştı bile,
Minarelerden sabah ezanının o huzurlu sesi yükseliyordu.
Ama dışarıda öyle bir İnegöl soğuğu vardı ki,
İnsanın ta iliklerine, kemiklerine işliyordu.
Dükkanlar kapalı, imalathaneler henüz kilitli...
Kamyonun dar kabininde tir tir titremektense,
Işığı yanan bir sabahçı kahvesine attılar kendilerini.
Uykusuz gözlerle oturdular boş bir masaya,
İki demli çay geldi ocaktan sıcacık.
Yabancı plakayı gören kahveci, muhabbet kapısını araladı:
"Eee gençler, geçmiş olsun. Yolculuk nereden, ne iş yaparsınız?"
Eşref bu; esnafın en neşelisi, en kıvrak zekalısı...
İçindeki o muziplik damarı uyandı birden,
Hiç istifini bozmadan sordu kahveciye:
"Niçin sordun be amca, hayırdır?"
Kahveci bocaladı bu ciddi kontra karşısında:
"Ne bileyim evladım, yabancısınız, belki bir yardımım dokunur..."
Tam o sırada, kuytu köşede temizlik yapan
On beş-on altı yaşlarında iki kahveci çırağı,
Bezleri yavaşlatıp kulak kabarttı bu gizemli masaya.

Eşref çocukların ilgisini görünce oyunu büyüttü,
Sesine koca bir devlet memuru ciddiyeti verip başladı anlatmaya:
"Ah amca ah, sorma, dert büyük bizim ellerde!
Biz buraları bilmeyiz, memlekete iki metre kar yağdı bu sene.
Dağdaki kır fareleri aç kalınca ovaya indi;
O devasa un fabrikalarımızın tamamını bir fare ordusu bastı!
Çuvalları yiyip bitiriyorlar, üretim durdu duracak...
Biz de fabrika sahipleri toplandık, çareyi kedi salmakta bulduk.
Bizim ilde kedi kalmadı amca, hepsini fabrikalara dağıttık.
Kedi toplamaya geldik İnegöl'e;
Kapıdaki o koca kamyonu da sırf bu kedileri yüklemek için getirdik!"
Eşref lafını bitirir bitirmez o dondurucu sabahta,
Sokağın o görünmez tiyatro kuralı yazıldı tarihe.
Kamyon şoförü Muharrem, ağzını bile açmadan yanda,
Kafasını salladı koca bir ciddiyetle, mühür bastı bu hikayeye.
Patronunun her bir yalanını onaylayan resmi bir şahit,
Gözünü bile kırpmadan duruyordu masanın ucunda.
İki kahveci çırağı, ellerinde temizlik bezleri, aniden sabit;
Gözleri parlayarak bitiverdiler Eşref'in yanı başında.
İlki atıldı büyük bir heyecanla, nefes nefese:
"Ağabey, kurban olayım doğru mu bu kedi illeti?
Peki size tam olarak kaç tane lazım bu koca kafese?"
Eşref yeni bir yalan biçerken zihninde,
Paranın kokusunu alan diğer çırak girdi sabırsızca araya:
"Evet ağabey ya! En önemlisi, kedi başına kaç para?
Hele bir söyle, ne kadar nakit sayacaksınız buraya?"
Eşref gördü çocuklardaki o ani, o muazzam iştahı,
Muzipliği son raddesine kadar götürmeye yemin etti içinden.
Sesini iyice toklaştırdı, sanki bir devlet paşası,
Döndü çocuklara, ciddiyeti bozmadan derinden:
"Vallahi aslanlarım, sınırımız yok bu işte bizim;
Kamyonun kasası kediyle dolana kadar ne bulursak alacağız.
Piyasa fiyatımız da bellidir, net konuşur benim ağzım:
Fareleri iyi avlar diye, saf beyaz kediye yedi milyon lira,
Diğer alacalı, renkli kedilere temizinden beş milyon nakit sayacağız!"
İki çırak duydukları rakam karşısında şoke oldular o an,
Bakıştılar, akılları uçtu İnegöl sokaklarına.
İlk soruyu soran çocuk, belindeki o kirli önlüğü durmadan,
Tek bir hamlede çözüp fırlattı ustanın ocağına:
"Usta, buraya kadar! Kusura bakma, ben artık yokum!
Akşama kadar burada köle gibi koşup, üç kuruş haftalık alıyorum.
Sokağa çıksam günde en aşağı on tane kedi bulur, tokum!
Oğlum ne duruyorsun burada, sen gelmiyor musun benimle?"
Bu büyük finansal çağrıya dayanabilir miydi gençlik?
Diğer çırak da söktü önlüğünü, bıraktı tezgahın üstüne.
Tek kelime etmeden fırladılar kapıdan, bitti işçilik;
İnegöl sokaklarına daldılar, kedi avının hevesiyle peş peşe...
Kahveci ustası donakaldı sabahın köründe kaçan elemanların ardında,
İçinden "Nereden de sordum bu yolculara" diye yandı durdu.
Eşref baktı Muharrem'in o patlamaya hazır, gülecek yüzüne,
Ciddiyetini hiç bozmadan, yeni bir emir için doğruldu...
"Çayların parasını öde, hadi kalkıyoruz!" dedi Eşref,
Muharrem fırlattı parayı tezgaha, kaçarcasına çıktılar dışarı.
Tam köşeyi döneceklerken o ayazda, kader bu ya,
O iki çırakla yeniden burun buruna geldiler sokağın ortasında.
Çocuklar nefes nefese, gözlerinde o milyarlık parıltı:
"Ağabeyler! Heyecandan sormayı unuttuk, yakalayınca kedileri,
Sizi nerede bulacağız, buraya ne zaman geleceksiniz bir daha?"
Muharrem durur mu? Zekice bir kontra çaktı o saniye zihninde.
İki gün sonra İnegöl'e gelecek olan Tırcı Cavit'i hatırladı birden:

"Çocuklar," dedi, "biz bugün buradayız ama acil Bursa'ya geçeceğiz.
Yalnız yarın değil, ertesi gün tam bu saatlerde buraya,
Bizim memleketin plakalı, koca bir tırıyla Cavit ağabeyimiz gelecek.
Biz ona yolda tembihleriz, tam bu kahvenin önünde durur,
Topladığınız o kedileri sizden tek tek teslim alır!"
Ve hızla uzaklaştılar, kendilerini kamyonun kabinine zor attılar.
Kapılar kapandığı an kamyonda koptu o büyük tufan!
Kasıklarını tuta tuta, gözlerinden yaşlar gelene kadar,
Gülüyorlardı o dondurucu İnegöl sabahının tam ortasında.
Kontağı çevirmeyi bile unutup yarım saat sarsıldılar kahkahayla;
Akıllarınca İnegöl'de tatlı bir esnaf izi bırakmışlardı arkalarında...
Aradan iki gün geçti, döndüler memlekete,
Muharrem yazıhanede Tırcı Cavit'i görür görmez yanaştı sinsice:
"Cavit ağabey," dedi, "İnegöl'e inince çarşıda bir sabahçı kahvesi var.
Sen çayı, muhabbeti seversin, uğra oraya, ocağa otur mutlaka.
Geçen gün iki çocukla bir hukukumuz oldu, bir emanet bırakacaklardı,
Onu bizim için alıp getirmeyi sakın unutma!" dedi, uğurladı tırı.
Tırcı Cavit iki gün sonra İnegöl'e teker bastığı an,
Hem o methedilen çaydan içmek hem emaneti almak için sürdü tırı.
Tam kahvenin sokağına girmişti ki koca tırın önü kesildi birden;
O iki genç çırak fırladı yola, durdurdular Cavit'i.
Cavit tırdan aşağı indiğinde gözlerine inanamadı o an:
Çocukların elleri, kolları, yüzleri, kulaklarının arkası bile,
Sokak sokak kedi yakalayacağız diye iki gündür uğraşmaktan,
Kedi tırmıklarıyla, derin yara bere çizikleriyle kan içindeydi simsiyah!
"Oğlum ne oldu size böyle, kiminle dalaştınız?" diyecekken Cavit,
Çocuklar heyecanla atıldı ondan evvel: "Amca, sen Cavit amca mısın?"
Cavit şaşırdı bu yabancı şehirde adının bilinmesine:
"Evet benim evlatlar, hayırdır, ne vardı?"
Çıraklardan biri göğsünü kabartıp haykırdı İnegöl'ün ortasında:
"Amca, iki gün önce iki esnaf ağabey geldi, fabrikaları fare basmış!
Kedi satın alacaklarını söylediler, senin bu tırla geleceğini tembihlediler.
Gel arkaya bak; iki gündür uyumadan tam yedi tane azman kedi topladık!
Kaçmasınlar diye de iki gündür onları ciğerle, sütle besliyoruz!"
Cavit, çocukların o tırmalanmış yüzlerini gördüğü,
Arkadaki azman kedilerin sesini duyduğu o saniyede çözdü mevzuyu.
Eşref ile Muharrem'in kendisine sinsi bir esnaf makası attığını,
Kendisini fena halde işlettiklerini anladı ama o eski kurttu şoförlerden;
Renk vermedi hiç, bozuntuya da uğramadı o koca çınar gibi yerinde.
Tam o sırada, ikinci çocuk gözlerini büyüterek sordu yeniden...
"Onlar size az söylemiş çocuklar," dedi Cavit o an,
"Ben kedi başına tam on milyon lira nakit sayıyorum!"
Çocuklar şaşkın, gözleri büyüdü paradan, puldan;
"Amca, o dünkü ağabeyler daha az demişti, şaşıyorum..."
Cavit acı acı salladı başını, sürdürdü oyunu ustaca:
"Ah evlatlarım, onlar pintidir, hak yerler kurnazca.
Benim fiyatım tektir, on milyon temiz para!
Şimdi acele etmeyin, güzelce tasnif edin bunları;
Bir erkek, bir dişi diye ayırın her bir canı.

Mukavva kutular bulun çarşıdan, delikler açın yanına,
Nefessiz kalmasın zavallılar, kıymayın canına.
Saat tam üçte tırla yanaşırım kapının önüne,
Alırım kedileri, sayarım paranızı tıkır tıkır elinize!"
Aradan iki gün geçmiş, İnegöl'deki şaka çoktan unutulmuştu,
Eşref dükkandaki yazıhanesinde, köy karakolunun komutanıyla,
Keyifle demli çayını yudumluyor, hoşbeş ediyordu.
Tam o sırada telefon acı acı çaldı o eski masada,
Ahizeyi kaldırdı Eşref, telefondaki ses Tırcı Cavit'ti:
"Patron! İnegöl'den arıyorum, burası felaket, bilesin!
O çocukların elleri yüzü kedi tırmığıyla darmadağın.
Bizi işlettiğinizi anladım ama bozuntuya vermedim,
'On milyon vereceğim saat üçte' dedim, şimdi ne edeceğiz?
Allah'tan çocuklar saf, gizli iş diye çarşıya yaymamışlar..."
Eşref'in boğazı kurudu, yutkundu telefonun ucunda,
Şaka büyümüş, gerçeğe dönmüş, çocukların emeği kalmıştı sokağın ortasında.
Vicdanı el vermedi, fısıldadı Cavit'in kulağına:
"Cavit ağabey, aman gözünü seveyim, git saat üçte yanlarına.
Madem on milyon söz verdin, kasamdan öde kuruşu kuruşuna,
Hakkı kalmasın garibanların, helal olsun bu para!"
Tam o sıra dükkana önemli bir mobilya müşterisi girdi,
Eşref nezaketle müsaade istedi jandarma komutanından.
Ama o dönemin telsiz ahizesini de kemerine iliştiriverdi,
Müşteriyle kumaş seçerken, telefon bir daha çaldı durmadan.
Karşıdaki ses yine feryat figan Cavit'ti:
"Yahu Eşref patron! Parayı ödeyip kedileri aldım da,
Ben bu yedi canlı azmanı tırın kasasında dükkana mı getireyim?"
Eşref sesini kıstı, jandarma duymasın diye yalvardı adeta:
"Ağabey, ne dükkanı gözünü seveyim! İnegöl'ün dışına çıkınca,
Aç kutuları, sal sokağa, tarlaya gitsinler...
Çocuklara da tembih et; 'Kedi alım sezonu tamamen kapandı,
Fabrikalar fareden kurtuldu' de ki, parçalatmasınlar yüzlerini sokakta!"
Eşref terini silerek girdi içeri, ama hesaba katmadığı bir şey vardı:
O telsiz telefonun ahizesinden yükselen gür ses;
"Kedi", "On milyon", "Kutulara koy" kelimelerini fırlatmıştı odaya.
Yazıhanede tek oturan komutanın keskin dikkatinden kaçar mıydı bu nefes?
Komutan gözlerini büyüterek sordu büyük bir ciddiyetle:
"Yahu Eşref, hayırdır? Ne gizli işler çeviriyorsun böyle?
Kedi başına on milyon, az buz para değil bu memlekette!
Bizim dağ köyleri, karakolun etrafı başıboş kedi kaynıyor.
Ben şimdi hemen jandarma erlerine, askerlere emir veririm;
Köy köy dolaşıp ne kadar kedi varsa çuvallara doldururlar.
Getirir sana satarız, karakolun bitmeyen masraflarını kökten kapatırız!"
Eşref o an donakaldı, koca bir kez daha yutkundu derinden,
Devletin komutanına "Biz şaka yapıyorduk" diyemedi korkudan.
Mecburen sahte bir gülüşle mırıldandı yerinden:
"Şey... Tabi komutanım, olur tabi, bulursanız niye olmasın...
Bizim Muharrem kamyonla geçerken askerlerden teslim alır,
Parasını da hemen tıkır tıkır öderiz komutanım..."
İçinden ise dualar ediyordu ecel terleri dökerek:
"Allah'ım sen koru, İnegöl'deki çıraklar yedi kediyle bitti ama,
Eğer komutan askerleri salarsa sokağa, dükkan bin kediyle dolacak, iflas edeceğiz!"
Tam o saniyede dükkana her şeyden habersiz şoför Muharrem girdi,
Komutan ayağa kalktı vakurca, ceketini ilikleyip elini verdi:
"Hadi bana müsaade Eşref Bey. Bizim askerlerin topladığı ilk partiyi,

Yoldan geçerken işte bu direksiyondaki Muharrem’e teslim ederiz artık!"
Muharrem arkasından bakakaldı komutanın, aptal gibi kalakalmıştı.
Komutan tamamen gözden kaybolunca, Eşref bıraktı kendini ahşap sandalyeye;
Kasıklarını tuta tuta, nefesi kesilene kadar koca bir kahkaha tufanına boğuldu!
"Yahu patron ne oluyor, komutan niye bana kedi veriyor?" dedi Muharrem şaşkınlıkla.
Eşref gözündeki yaşları silerek gerçeği patlattı dükkanın ortasında:
"Muharrem, ah Muharrem! İnegöl’deki o sabah kahvesinde kurduğumuz o masum şaka,
Döndü dolaştı, tırnak yaralarıyla resmiyete döküldü bize!
Tam yetmiş milyon liraya patladı o yedi kedinin hikayesi!
Üstelik bizim komutan da telsizden duyup işi ticarete döktü.
Şimdi sana kesin talimatımdır; yolda giderken komutan karşına çıkarsa,
Eline kedi çuvallarını uzatırsa eğer, hiç itiraz etmeden paşa paşa teslim al!
Tanesine de kasadan on milyonu ellerinle öde ama parayı verirken kulağına eğil:
'Komutanım, bizim fabrikalarda kedi alım sezonu bu sabah bitti, kontenjan doldu!
Yeni sezon açılınca biz kışa doğru karakola resmi yazı bildiririz' deyiver de kurtulalım!"
İnegöl’de kendi elleriyle yaptıkları o tatlı şaka,
Biraz pahalıya patladıysa da kulaklara küpe olmuştu ya...
Sokağın ortasında sonu gerçek olabilecek tehlikeli oyunlara,
Bir daha asla girişmemenin o en muzip, en büyük dersi kalmıştı hafızada.

BAHÇELER SARARDI

Mevsim sonbahara dönüyor usulca, yapraklar eski yeşilliğini kaybetti.
Birkaç haftaya sararıp dökülecekler,toprağa karışıp bitecek vazifeleri.
Ağaçlar yorgun dallarıyla kış uykusuna yatacak, yeni bir ilkbaharın müjdesine kadar..Yaşlı adam aynada seyretti çizgilerini, üzerindeki pijamayı çıkarıp attı.
Tişörtünün üstüne bir yelek aldı yavaşça, gönlündeki rüzgâra siper eder gibi.
Merdivenlerde karşılaştığı genç komşuya yol verdi,
"İyiyim kızım," dedi, bir iç çekip indi aşağıya.
Bir haftadır kapıda sessizce bekleyen, o yaşlı arabanın koltuğuna oturdu.
Jikleyi çekti, otogazla çalışıyordu ne de olsa, zaman gibi, o da eski bir usuldü.
Kontaktaki ışıklar yandı, bir an durup bekledi.
Bir ayağı debriyajda, diğeri yorgun gaz pedalında, araç,
Ömrün yükünü taşır gibi biraz öksürerek de olsa yola çıktı.
Dükkânın önüne park etti aracını, İçeri girerken tanıdık bir selam verdi dostuna.
Arkadaşı dalmıştı, duymadı; yaşlı adam kendi selamını kendi geri aldı.
Masanın yanına gelince fark etti onu dostu, gözlerinde birikmiş bir ömürle,
Başladı içini dökmeye usulca karşısında gördüğü arkadaşına:
-İnsanoğlu doğadaki bu dönüşümü, bu ölüm ve dirilişi ancak bir kere yaşayacak.
Günü gelip sonbaharımız gözün feri gidecek, kulağımız ağır işitecek.

Saç-sakal ağaracak, derimiz kırışacak. Ayakların dermanı kesilecek!
Anlayacağız ki yolun sonu görünüyor.Biz, dünyada bildiğimiz ne varsa
Kuru bir yaprak gibi beraberimizde götüreceğiz. Ne acı, ne büyük bir hüsran;
Bilgiyi birine göstermeden, bir kalbe değmeden gitmemek gerek.
Heybendekileri paylaşmadan toprağa götürerek sonunu getirmek!
Bari bir anı kitabı bırakmalı arkada, karanlıkta yol gösterecek bir ışık,
Dünyevi aleme sönmeyecek bir bilgileri.
İki yaşlı adam acı kahvelerini içtiler, Gözlerinde geçmiş günlerin hatırası...
Yapraklar teker teker dallarından düşerken baktılar gördüler,
Zamanın durduğu o dükkânda göçmeden önce bu fani dünyadan,
Bir iz bırakmalı insan, bildiğini anlatarak, yazarak;
Toprak olmadan bilgi, dalından düşmeden, dökülmeden son yaprak;
Yazmalı ki ölümsüz olsun, belki geride o bilgi yaşayacak.

KİTAPLARIN ARASINDA BİR ÖMÜR

Kasaba kütüphanesinde yaz, derin bir sessizlik,
Okuyucu masaları birleşmiş altışar kişilik.
Koridorun sonundan izleyen o gözlerden kaçmak değil,
Salondaki hayatı daha iyi görmekti niyet.
Derken Ankara’dan tayini çıktı o ketum adamın;
Konya plakalı eski bir kaplumbağa araba,
Sert kaşlar, mesafeli bir ses, az ve öz kelimeler...
Topladı herkesi: "Birlikte çalışacağız, kendinizi tanıtın!"
İlk toplantı bitti saniyeler içinde,
Anlaşıldı, kütüphanede artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.
Okullar tatildi, genç adam boş durmayı sevmezdi,
Kendi harçlığıyla aldığı resim kağıtları önünde,
Elinde tek kılavuz kitap, hat sanatıyla levhalar çizerdi.
Yarım kalan Besmeleler, Kufi yazılar masada kalır,
Müdürün o kağıtları sessizce incelediğini bilmezdi.
Bir gün çağrıldı o odaya, sert kaşların altına:
"Ustan kim senin?" dedi müdür, kağıtları süzerek.
"Ustam yok efendim, kendi kendime..." dedi genç adam çekinerek.
"Harf kalınlıkları hatalı ama çalışmaların güzel,"
Bu bir övgüydü o sessiz adamdan, ilk gizli müjde.
Sonra kurs teklif etti müdür; Arapça, Farsça, eski metinler...
"Ben isterim!" diye atıldı genç adam büyük bir hevesle.

Ama diğer uzmanlar, okullu kibirleriyle geri durdular,
Dersler başlamadı, bir büyük fırsat laklakla yitti gitti.
Genç adam pes etmedi, evde yaşlı babasına açtı içini.
Eski harfleri iyi bilen baba, kurşun kalemle dizdi elifbâyı:
"On dakika incelesen sökersin mantığını!" dedi.
İki hafta sonra eline eski bir kitap tutuşturdu: "Oku bakalım!"
Genç adam takıldı, sayfalarda geçen bir kelimeyi "razı" diye okudu durdu.
Baba bastı kahkahayı, o tatlı fırçayı indirdi oğluna:
"Ulan daha babanın adını okuyamıyorsun!
O 'razı' değil gobel, benim ismim Rıza!"
İşte böyle aşılmıştı o ilk büyük, o güzel eşik.
Günün birinde Bakanlıktan kesin bir emir geldi:
Binlerce kitabın eksik tasnif numaraları çıkarılacak!
Genç adam harıl harıl dışarıdan okul sınavlarına çalışıyordu,
Düz memurdu, ek tazminatı, yan ödemesi yoktu.
Eğitimli memurlar işten kaytarırken, salonlar dolarken,
Müdür çağırdı odaya, uzattı resmi yazıyı:
"Yazmaları ben, Latin harfli kitapların tamamını sen tasnif edeceksin!"
Adalet duygusu yaralandı genç adamın, itiraz etti dik kafayla:
"Müdür Bey, ben adını yeni duydum bu işin!
Mektebini okuyanlar, benden çok maaş alanlar yapsın!"
Odadan çıktı ama iki dakika sonra elindeydi resmi emir.
Kaçış yoktu. Kapıyı vurup girdi yeniden müdürün odasına:
"Emretmişsiniz ama bana şu tasnifin ne olduğunu anlatın!"
Müdür sakince "Otur," dedi, getirtti devasa bibliyografyayı,
Çekmecesinden beş yüz sayfalık sistem rehberini uzattı:
"Önsözünde sistemin sırrı yazılı. Oku, sonra gel!"
Rastgele bir kitap seçip saniyeler içinde numarasını buldu müdür,
İşin pratik mantığını oracıkta gösteriverdi.
Masasına döndü genç adam, önsöz yirmi altı sayfaydı ama terimler ağır,
İnat etti, o sayfaları tam sekiz kez üst üste okudu!
Ancak sekizincide çaktı kafasında o şimşek, çözüldü sistemin şifresi.
İlk gün sekiz kitapla başladı, sonra on beş, sonra günde elli...
Muazzam bir tempo, depodan raflara uzanan bir nehir.
Zekice bir taktikle demirbaş defterinin sonundan geriye gidiyordu,
Güçlü hafızasıyla daha önce yaptıklarını hiç unutmuyordu.
Bir akşam eve dönerken mahalle kırtasiyesinden bir fihrist aldı,
Periyodik yayınları alfabetik dizmeye başladı küçük deftere.
O fikir büyüdü, büyüdü, tam on iki dev fihrist defteri oldu;
Genç adam, kendi bilgisayarsız çağında kendi veri tabanını kurmuştu!
Yıllar süren o yoğun çaba nihayet meyvesini verdi,
Kütüphanedeki binlerce kitabın tasnifi tamamen bitti.
Genç adam durmadı; "Bu sistemi herkes anlamalı," dedi,
Cilt atölyesinde fişler kestirdi, aylarca uğraştı, A’dan Z’ye özetledi.
Hepsini iplere dizip kılavuz bir kitap yaptı, Ankara’ya postaladı.
Bir ay sonra büyük davet: Bakanlık adına bin adet basılacaktı!
Parası yoktu ama Ankara’da dürüst bir matbaacıyla ortak oldu,
Kitap basıldı, buram buram mürekkep kokuyordu sayfalar.
Genç adam, elinde kendi eseriyle kütüphanenin koridorunda yürürken durdu.
Gözü koridorun sonundaki o müdür odasına kaydı...
Kendisine o ağır görevi veren müdür çoktan başka ile gitmişti.

O keskin gözlü, ketum yaşlı adam,
Genç adamın içindeki o sönmeyen ateşi yıllar öncesinden görmüştü.
Kendisini o zor görevle baş başa bırakırken,
Kütüphanecilik tarihine geçecek bir uzmanın doğumunu hazırlamıştı.
Genç adam, o eski dosta başta ne kadar kızdığını hatırladı,
Yüzünde asil bir tebessümle koridorun sessizliğine mırıldandı:
"Sana boşuna kızmışım müdürüm...
Mürekkep kokan bu kitap, senin o gün diktiğin fidanın meyvesidir."

BAŞAK VE TEVAZU

Uçsuz bucaksız bir tarlanın yanından geçiyordu yolumuz,
Sağımızda deniz gibi dalgalanan ekinler,
Tepemizde göğün en sıcak, en sarı güneşi…
Pırıl pırıl parlayan o altın başaklar,
Çocuk gözlerimde tarlaya saçılmış birer gizli hazineydi.
Aniden durdu babam, uzandı zamanın yeşerdiği yere,
Bir elini uzattı o sarı dalgalara, bir bana döndü:
"Oğlum," dedi şefkatle,
"Şu başı dimdik duran başak mı güzel, yoksa boynu bükük olan mı?"
Baktım alıcı gözle gökyüzüne doğru uzananlara;
Mağrur, güçlü, vakur ve gösterişliydiler.
Hiç düşünmeden fısıldadı çocukça gururum:
"Şu dimdik duran daha güzel baba!"
Hafifçe gülümsedi babam, o azametli duruştan birini kopardı,
Parmaklarının arasında yavaşça öğüttü kibirli gövdeyi.
Açtı avucunu gökyüzüne: *"Bak bakalım,"* dedi, *"Kaç can var içinde?"*
Merakla eğildim; bir iki tane buğday tanesi, gerisi sadece samandı…
Sustu babam, hiçbir şey söylemedi o an.
Bu kez uzandı yükünden dolayı boynu bükük duran birine,
Öğütürken alnı terledi, taneler ayıklanmak istemedi kolayca.
Açtı yeniden avucunu, heyecanla saymaya başladım:
Bir, iki, üç… Tam otuz iki tane buğday tanesi!
Gözlerimin içine baktı babam, elini koydu omzuma,
Zihnime asırlar boyu silinmeyecek o ilk mühür vuruldu:

"Oğlum! İnsanları da böyle değerlendir hayatta.
Kıyafeti düzgün, başı dik, sözü yüksek olan herkesi beğenme.
İyice tanımadan, dinlemeden, gönlüne girmeden hüküm verme!"
"Bak," dedi avucundaki otuz iki taneyi göstererek,
"Asıl cevher, başı ağırlıktan yere eğilen bu boynu büküklerdedir."
Yıllar geçti üstümüzden; başaklar büyüdü, sarardı ve biçildi…
Mevsimler, yollar, tarlalar değişti de babamın o sözü hiç değişmedi.
Şimdi ne zaman yeni bir yüz görsem, o sarı tarlaya dönerim,
Bilirim ki her dimdik duran başak dolu olmadığı gibi,
Her başını öne eğen de boş değildir bu hayatta.
Çünkü insanı değerli kılan, başını ne kadar mağrur tuttuğu değil;
O başın içinde, o kalbin derinliğinde ne taşıdığıdır.

BEKLERKEN

On aydır sınır boylarında, o şanlı ordunun neferi,
Bekliyordu ana-baba evde, fidan boylu Ahmet'i.
"Yarın öğlen namazı sonu Çorum otobüsüyle gelir,"
Diyerek heyecanla çarptı yürekler, birer birer...

Ellice beş yaşında babanın, göğsünde koca bir el,
Sıkıyordu kalbini bir mengene gibi, amansız ve ezel.
Hatununa demedi bir şey, sakladı derin sızısını,
Korktu ölümün nefesinden, çekti içten tasasını.

Ana ise mutluluktan uçuyordu, en küçük evladıydı Ahmet,
Dört kızın ardından Rabb'inin verdiği o son ulu nimet...
Gitti un çuvalının başına: "Sıkma baklava açayım" dedi,
Gözü daldı hamur başında, unuttu geçen o mühletleri.
Ezanlar okunurken bitti tepsi, cevizlendi sırayla,
Hazırladı sultan sofrasını şefkatle ve duayla.

Oysa Güney Doğu'da Ahmet, koğuşta uyuyamıyordu,
Teskere hayaliyle saniyeleri, saatleri sayıyordu.
"Ankara'ya inerim dokuzda, Çorum otobüsü birdedir,
Saat Kulesi burcumda kokar, canım Ayşe'm o yerdedir..."
Sabah ezanıyla kalktı namaza, topladı valizini,
İçtima borusu çaldı ansızın, sildi hayal izini.

Sivil elbiseler içinde fidanlar hizaya dizildi,
Lakin bölüğün başına Binbaşı değil, koca General geldi.
Tekmili aldı ulu paşa, döndü bölüğe acıyla:
"Evlatlarım!" dedi, "İzin ve terhisler bitti ikinci bir emre kadar.

Irak savaşı dayandı kapıya, vatan nöbet bekler her barda.
Mektup, ferman yazmak yasak, aileye bilgi verilecek,
Depoya dönün hemencecik, sancağımız dik duracak!"

Türk askeri bunlar; Mehmet'ler, Ahmet'ler, Ali'ler...
Bir an bile duraksamadan "Marş marş" dedi dililer.
Teslim ettikleri o tüfekleri, elbiseleri giydiler,
Umutlarını koğuşta bırakıp siperlerine döndüler.

Saat bire doğru Çorum'da, evin önüne yanaştı askeri araç,
Babanın kalbi duracaktı sanki, o an her şeyden yamaç.
Kapıda aslan gibi bir yüzbaşı, elinde o sarı zarf,
Vakarla, gururla duruyordu, döküldü dudaklardan her bir harf:
"Müsterih olun amca, Ahmet'iniz sağ ve selamet birliğinde,
Devlet emir buyurdu, teskereler uzatıldı hudut erliğinde.
Vatan nöbeti devam eder, bu emrin ulu belgesidir," dedi,
Çakı gibi bir selam çakıp, tozlu yollara geri döndü.

Baba döndü hatununa, gözünde o gururlu, dertsiz yaşla:
"Hanım," dedi, "sofrayı kur, hazırlıkların soğumasın boşuna!
Beklenen o şanlı hizmet, vatan borcu henüz bitmemiş,
Biz bu yiğitleri bu toprak için büyüttük, niyetimiz eksilmemiş.
Vatan sağ olsun hatun, feda olsun her bir canımız,
Helal lokmayla yoğrulmuş, bu bayraktır bizim kanımız!"

KORUK

Beş yaşındaydı Rıza. Ölümün mü yoksa bayramın mı evlerini böyle doldurup boşalttığını ayırt edemeyecek kadar küçük, hayatın ilk acısını rüyalarında büyütecek kadar yalnızdı. Hafız dayının gölgesi bir süre evlerine bolluk taşıdı; Karalar pazarından, mal pazarından geçen bereket, babasızlığın üzerine serilen bir hırka gibiydi.

Sonra mektep günleri başladı. Öksüzlüğün o görünmez, sessiz yükü Rıza'nın boynunu büktükçe, hocasının dilinde adı "Koruk" oldu. Henüz olmamış, ham, ama geleceğin vaadini taşıyan bir koruk... Ayarık bağlarına giderken yeğeninin sırtında geçen o gün, suya bakıp söylenen "Atarsan sümüğüne, atmazsa sütüne" mukabelesi, çocukluğun saf politikasıydı. Suya su katıp süt yapanların sırrını Tongül anaya fısıldadığında, arkasından koşan oklava aslında hayatın ta kendisiydi.

Zaman döndü, devir değişti. 1928'in serin rüzgarları Latin harflerini getirdiğinde Rıza bocaladı. Yazı yabancı, yollar kireç kokuluydu artık. İnşaat oluklarında tatlı kireç kararken, Mümtaz Hocanın gözyaşlarında buldu kaybettiği yolu. "Ben de zor söktüm oğlum," diyen o şefkatli ses, Rıza'nın elinden tuttu; kireç

bulaşmış ellerini Yıldız Mühendislik Mektebi’nin kalemiyle buluşturdu.

İstanbul gurbetinde Sezai ile içtikleri su ayrı gitmedi. Ama memleket hasreti diz boyuydu. İki yıllık özlemle merkezdeki evin kapısını çaldığında, akşam ezanının sesine çay kokusu ve dostların tütünü karıştı. Haşim ağabeyinin "Koruk, Koruk!" diye ağlayışında eridi gurbet. En nihayetinde kapı açıldı; Tongül ana içeri girdi. İki özlemli yürek sarıldı birbirine, koklaştılar, bakıştılar... Ve zaman, o odada hasretin bittiği yerde durdu.

Evde bir şenlik havası vardı; toyga aşının sıcaklığına, Ali’nin yeni doğan oğlunun müjdesi karışmıştı. Ertesi gün Rıza, tıraşını olup Sezai’nin tarif ettiği o sokağa doğru yürüdü. Kör Hıdır’ın kahvesinin bitişiğindeki evin tokmağına üç kez vurduğunda, merdivenlerden sekerek inen ayak sesleri aslında kalbinin ritmiydi.

Kapı açıldı ve zaman, iki gencin bakışlarında mühürlendi. İnce, uzun boylu, simsiyah kaşlı kumral bir zabit duruyordu kapıda; karşısında ise altın sarısı lapiska saçlarıyla adeta bir huri... Konuşmayı unuttu kelimeler, gözler hipnotize olmuş bir rüyada buluştu. Rıza, yüzünün kızarıklığını bütün Çorum görecek sanıyordu. Sezai’nin babasının nurani sesiyle uyandılar bu büyüden. Mektuplar okundu, pirinç bardaklardan bal şerbetleri içildi ama Rıza’nın aklı o kapı eşiğinde, o sarı saçlarda asılı kaldı.

O günden sonra Sel sokağı, Rıza’nın gözünde İstanbul’un Beyoğlu’su gibi kalabalık ve uğultulu bir sevda caddesine dönüştü. Saat Kulesi’nin sekiz vuran gonkları bile kalbindeki bu yangını söndüremedi. Akşam üstü eve döndüğünde odasında karanlığa gömüldü. Dışarıda Kandilkaya rüzgârı akasyaları hışırdatırken, o Çoban Yıldızı’na bakıp mırıldanıyordu: *"Ben Sezai’ye ne derim?"*

Tongül ana odaya girip "Kuzum, neyin var?" diye saçlarını okşadığında, Rıza aşkını saklamaya çalışan bir çocuk gibi güldü. Ama Şeyh Haşim merdivenlerden lafı çoktan atmıştı bile: *"Senin oğlan Fahriye’yi görünce kurşun yemiş gibi olmuş ana!"* Mutfakta sade yağ erirken, kakırdakların ve kuru nanenin o tanıdık kokusu yükseliyordu. Rıza, asker ocağının tüm yemeklerini unuttu o an; anasının aşındaki lezzette ve kalbine düşen o tatlı sızıda memleketi yeniden buldu.

BEREKETLİ SOFRALAR VE GÜMELE ADABI

Altın aranmazdı bizim oralarda dere yatağında,
Madenlerde değil, cehriliğin dikenli dalındaydı.
Küçücük, sıradan bir meyveydi ilkin cehri;
Lakin bilene emetti, her dalı geçim pınarıydı.
Bahar gelip çalılar meyveye durduğunda aniden,
İnsanlar vadinin yamaçlarına dağılırdı sevinçten.
Çocuğun ekmeği, kışın azığı bu dikene bağlıydı,
Eskiler boşuna demezdi; cehri, toprağın altınıydı.

Bir miras ki cehrilik, kolay kolay satılmazdı,
Babadan oğula geçer, kız evlada verilmezdi.
Sülalenin toprağı, namus gibi korunurdu bağda,
Bir terekesine bir altın dökülürdü o çağda.
Uzaklardan yabancılar gelir, yüksek fiyata alırdı,
Tezgâhlarda dokunan kumaşlar bu boyayla can bulurdu.
Zaman değişti sonra, fabrikadan çıktı yeni boyalar,
Unutuldu cehrilikler, sessizliğe gömüldü o sevdalar.

Lakin cehriliğin hikâyesi burada bitmezdi elbet,
Orada bir gümele, bir ebe ve koca bir hayat vardı net.
Sabah erkenden içilir, dumanı tüten sıcak çorbalar,
Erkekler şehre gider, kadınlar cehriliğe yollanır.
Dalları kırmadan, incitmeden toplanırdı taneler,
Çocuklar arkada koşar, şenlenirdi eski haneler.

Güneş göğün ortasına dikilip gölgeler çekilince,
Ebemin gür ve şefkatli sesi yankılanırdı vadide:
"Hadi gelin, buyurun! Savuşun haydi, aş hazır!"

Bu sesle yorgunluk biter, eşme suyuyla eller yıkanır.
Gümene gölgesine serilir geniş, dertsiz örtüler,
Kurulurdu bizim buraların o köklü sofra adabı.

Herkes kendi akranıyla otururdu kendi sofrasına;
Büyük kadınlar geçerdi bir sofranın başına.
Kışlık hazırlıklar, pekmez günleri konuşulurdu orada,
Gelinler ve gençler bir başka sofrada, tatlı rüyada...
Biz çocuklar ve göbeller ise en şamatalı sofradaydık,
Ebemin yaptığı sıcak yanıçlara, mayalılara yumulurduk.
Bir yandan iştahla yer, bir yandan oyun kurardık,
Ebemin neşeli gözleri altından dünyaya bakardık.

Yemekler yenir, şükür duaları edilir, namazlar kılınır,
Sonra akşama dek yeniden cehriliğe dönülür.
Toprağın ve alın terinin berekete döndüğü o yer,
Nice çocukluk hatırasını bağrında saklar meğer.
Belki cehrinin eski değeri kalmadı, sessizleşti bağlar,
Ama gümene gölgesindeki o sohbetleri saklar çağlar.
Çünkü bazı altınlar toprağın altında kalmazmış,
İnsanın hatırasında yaşar, zaman onu çalamazmış...

KURŞUNSUZ KOVAN

Yıl bin dokuz yüz atmış bir, aylardan ayaz,
Şehrin kalbinde sancılı bir kış.
Eski dünya yoksul, yenidünya avunulmaz,
İki can arkadaşta çocukluktan gençliğe bir kaçış.
Gündüzleri dükkânda ter döken nasırlı eller,
Haftalık dediğin; bir akşamüstü demli çay parası.
En büyük lüksleri, sokağın bittiği yerde başlayan hayaller;
İki sinema ve o günlerde inşa edilen Saray Sineması...
Sokağı'nın kuytusunda bir gün,
Marangozhanede işler kesik, soba başında miskinlik.
Kapı gürültüyle açıldı, içeri daldı bir fatih, vakur ve üstün;
"Manda" derlerdi adına, avucunda parıldayan bir eskilik.
Fırlattı tezgâha doğru, havada kaptı "Sarı",
Seferberlikten kalma, pirinçten bir mavzer kovanı.
Arkasında Arapça harfler, tarihin gizli yazısı,
İçinde ne kurşun var ne barut, sadece sinsi bir mum kalıntısı...
Kapsülü sağlamdı ama horoz değmemişti tenine,
Gençliğin o delişmen kanı durur mu damarda?
Sarı aldı kumpası, ölçtü milim milim, döndü işine,
Bir çelik matkap ucu döndü koca tezgâhta.
Sert bir dişbudak takozu delindi tam ortasından,
Kovan, bir tabanca namlusu gibi çakıldı o ağaca.
Sıkıştı döküm mengene, ses çıkmadı kimseden korkudan,
Sarı gürledi Manda'ya: "Kapa kapıyı, ört camı!"
Bir elinde küçük çekiç, bir elinde inşaat çivisi,
Nişan aldı kovanın tam kalbine, o bakir kapsüle.
İlk vuruş hafifçe bir "tık", pirinçte küçük bir iz apsesi,
Ateş almadı inatçı metal, gelmedi yola hırsla bile.
Sarı nefesini tuttu, damar kabardı alnında,
Bu kez bütün gücüyle indirdi çekici o demire!
O saniyede koptu kıyamet Sokakta,
Bir top mermisi patladı sanki dükkânın içinde birdenbire!
Duvarlar sarsıldı, kulaklar sağır, ortalık toz duman,
Korkunun ani komutuyla fırladılar sokağın taşlarına.
Karakolun dev kapısı açıldı, fırladı jandarma o an;
Bir subay, bir çavuş, üç er... Düştüler sesin ardına.
"Kim patlattı bombayı usta?" diye sordular terziye,
Terzi şaşkın, yukarıyı gösterdi, "Ses yukarıdan geldi!"
Bir saat aradı asker, sokak döndü mahşer yerine,
Ama kimse bilmedi bu sırrı, o ses iki gencin eseriydi.
Asker çekildi, toz yatıştı, döndüler dükkâna yavaşça,
Gözleri hemen kaydı o koca demir mengeneye.
Mengene duruyordu yerinde, sapasağlam ve vakurca,
Ama ne dişbudaktan bir iz vardı ne de pirinçten bir gölge!
Aradılar talaşların arasını, duvar diplerini didik didik,
Yoktu tek bir milim parça, yoktu tek bir kıymık bile.
Sıkışan o koca gaz, o antika kovanı ve odunu teker teker,
Ayırmıştı atomlarına, buharlaştırmıştı muazzam bir güçle.
Geriye ne bir metal kaldı o çılgın barut patlamasından,
Ne de dişbudak ağacından bir tek parça...
Sadece bin dokuz yüz atmış bir kışının o soğuğundan,
Ömür boyu saklanacak gürültülü bir delikanlılık kaldı hafızada.

BEŞ YIL

Döndü bir gün babam, gözlerime baktı derin,
Dedi: "Oğul, tartısını iyi tut her kelimenin.
Kimse için sakın deme hemen 'iyidir' ya da 'kötü',
Zamanın koynuna bırak, bekle tam beş yıl bitimi."
Çocuk aklım almamıştı o gün bu ağır yükü,
Yıllar geçince anladım babamdan kalan bu mülkü.

Dedi ki: "Bugün 'iyi' dersin, göğe çıkarırsın adını,
Beş yıl geçmez, acıyla tadarsın kötülüğün tadını.
O zaman 'kötü' mü diyeceksin dün övdüğün o kula?
Sözün seni mahkûm eder, kalırsın orta yolda.
Ya da 'kötüdür' deyip savurursun cümle aleme,
Bir gün bir iyilik yapar ki, muhtaç olursun kereme.
'Meğer iyiymiş' demek istersin de utanır dilin,
'Hani kötüydü?' derler, altında kalırsın kendi sözünün."

İnsan dediğin bir günden, bir hatadan ibaret olamaz,
Tek bir anlık öfkeyle, tek bir iyilikle tartılamaz.
Şartlar değişir oğul, devran döner, insan başkalaşır,
Dün hırçın akan nehir, bugün durgunlaşır, yatışır.
Yıllarca 'dosttur' diye övdüğün sırtından vurur ansızın,
'Düşmandır' dediğin ise yarana merhem olur, kalır sızın.

Babam bana insanı yargılamayı değil,
Kendi dilimi hapsetmeyi öğretmiş meğer.
İnsanın dışına bakıp içini göremezsin,
Bir tek gününe bakıp ömrünü bilemezsin.
Kaftanına aldanıp kusursuz ilan ettiğin,
Günün birinde yırtar o hırkayı, şaşar gidersin.

İşte bu yüzden artık acele etmiyor içim,
Ne nefretim keskin ferman, ne sevdam peşin seçim.
İnsan zamanın içinde yürüyen bir yolcudur,
Nereye varacağını kim bilir, sonu neye doğrudur?
Babamın 'Beş Yıl' dediği takvimdeki yaprak değildi;
'İnsana zaman tanı, sözünü ölçüye getir' demekti.

Babalar söyler bazen, kulağından girer geçer çocuğun,
Yıllar sonra büyür o kelimeler, ortasında her yokluğun.
Zihnimde yeniden duyulur bugün rahmetlinin o eski sesi,
İnsanı zamanına bırakıyorum, odur ömrümün bestesi.
Çünkü bu dünyada insanı en çok yanıltan mühür,
Gördüğü değil, gördüğünden hemen çıkardığı peşin hükümdür...

SESSİZLİK VE ZAMAN

Benden önceki bir zaman diliminin o tılsımlı havası esiyor,
Anlıyorum, zihnimde biriken bu tutkunun yazılma zamanı geldi.
Henüz birinci yılını doldurduğum o ilk memuriyet hayatımda,
Bizi bekleyen tehlikelerin bilinciyle geçiyordu günlerim.
Kendi planım doğrultusunda hayata yön vermeye çalışırken,
Her hafta gittiğim Çorum'da, anne ve babamın o bildik baskılarını
Yine bir bahane ile atlatacağımı biliyordum içten içe...
Gayet iyi hatırlıyorum; otobüs Çorum'a girdiğinde saat tam 22'ydi.
Çorum otobüs garajı o yıllarda şehrin çok dışındaydı, yeni yapılıyordu;
Otobüsler garaja girmeyip Saat Kulesi civarında indirirdi yolcuyu.
Her ne hikmetse o gece, otobüs eski garajların olduğu yerde durdu.
Durakta bekleyen tek taksiye işaret ettim, yanaştı ve bindim,
Alışkanlığım üzere geçip oturdum şoförün hemen yanındaki koltuğa.
Şoför hareket etmekte acele etmiyordu, bekliyordu sinsice;
Aynı otobüsle Ankara'dan geldiğimiz benim yaşlarımda iki çift de,
Geçip oturdular Ford taksinin o geniş arka koltuğuna.
Taksici hayatından memnun, döndü bana: "Birader ne tarafa?"
"Arkadaşları bırakalım," dedim vakarla, "ben en son inerim."
Homurdanarak kalktı Ford taksi yerinden, yol aldı caddede,
Şimdiki hükümet konağının olduğu vilayetin arkasında bir evde durdu.
İçindeki o genç çift paralarını verip indiler arabadan;
Taksicinin çok yüksek bir fiyat kestiğini görünce o an,
Seslendim inen adamın arkasından: "Birader, bir dakika bekler misin?"
Adam durdu, şaşkınlıkla döndü taksiye; ben şoföre diklendim:
"Arkadaştan fazla para aldın! Aldığın o paranın dörtte üçünü geri ver!"
Şoför bizim yaşlardaydı, bizi birbirini tanıyor sandı herhalde;
Korktu, uzattı elini, aldığı o paranın dörtte üçünü geri verdi.
Adamcağız şükranla uzaklaşırken, ben şoföre döndüm sakince:
"Beni Karakeçili Camii'nin yanına götüreceksin," dedim.
Albayrak Sokağı aralığından döndürdü taksiyi hırsla,
İlk dönemeçte gürültüyle durdurdu arabayı, levyeyi kaptı eline!
Açtı kapıyı, dayılandı üstüme: "İn bakalım yakışıklı!
Sen benim nafakamı adama nasıl geri verdirirsin? Birlikte sandım sizi!"
Ben gayet sakin, sokağın o soğuk sesini kuşanarak fısıldadım:
"Burası yeri değil ahbap. Bu saatte uyuyanları rahatsız etmeyelim.
İstersen arabanı daha tenha, boş bir yere çek, orada vuruşalım!"
Duraksadı o an, sakinliğim ürkütmüştü onu; bindi geri arabaya,
Tir tir titriyordu öfkesinden, ben istifimi bozmadım: "Aşçıların orada ineceğim."
Yüz metre sonra durdu taksi, şoförün o sahte efeliği geçmişti;
Benim o sarsılmaz, o dingin halim korkutmuş, ürkekleştirmişti onu.
Araçtan indim sakince, geçtim şoför tarafının açık camına;
O diğer yolcudan geri verdirttiğim para kadar bir meblağ uzattım eline.
"Bak ahbap," dedim sesimi sertleştirerek, "sen evli misin?"
"Evet," dedi ürkekçe, "üç tane çocuğum var evde..."
Ben daha da gürledim: "Haram para ile mi doyuruyorsun o çocukları!"

Kaptı levyeyi yeniden, kapıyı açıp fırladı dışarıya hiddetle;
Ama indiğine pişman olduğunu, pantolonunu ıslatmasından anladım o saniye...
Zira benim beylik tabancam, saldırgan şoförün tam burnuna dayanmıştı!
"Hem haram kazanıyorsun," dedim, "hem de adam mı dövmeye kalkıyorsun!
Dua et evdeki o üç çocuğuna ve vefalı eşine...
Yoksa seni şimdi karakola götürür, fahiş para alıyor,
Bir de üstüne levye ile adam dövmeye yelteniyor diye içeri attırırdım!
Bir daha sakın böyle bir işe kalkışma, hakkını kazan!"
Şoför pelte gibi yığıldı koltuğuna, kontağı çevirmeye mecali kalmamıştı.
Ben döndüm, sokağın sessizliğinde yürüdüm, girdim evime...
Aradan tam üç ay geçti sessizce...
Bir gün Samsun arabasıyla tekrar Çorum’a geldiğimde,
Durakta bekleyen tek araca el kaldırdım, yanaştı taksi.
Baktım, yine aynı şofördü direksiyonun başında oturan!
Beni görür görmez gözleri parladı, gülümsedi minnetle:
"Merhaba birader," dedi, "evinize müşteri geldikçe hep uğradım.
Seni sordum validene, 'O Ankara’da çalışıyor oğlum,' dedi,
'Bir gün yine taksine biner,' dedi... Bak işte yine karşılaştık!
Sana koca bir minnet, koca bir teşekkür borcum var benim..."
Şaşırdım, usta sordu: "Hayırdır usta, ne borcu?"
"Senle karşılaştığımız o geceye kadar," dedi taksici nemli gözlerle,
"Arabanın borcu, harcı, arızası, eksiği gediği hiç bitmiyordu...
Sen beni uyardın, 'Evlatlarına haram yedirme!' dedin ya;
Senden sonra sabaha kadar durakta düşündüm, hak verdim sana.
Bir daha kimseden hak etmediğim tek bir kuruş ücreti istemedim!
O gece o adamla senin verdiğin o helal para öyle bir bereketlendi ki;
Arabam o günden bugüne bir kez bile arıza yapmadı, tek kuruş masraf açmadı!
Daha önce hiç olmadık masraflarla kazancım biterdi, eve ekmek götüremezdim..."
Ben cevap veremedim, sustum o helalliğin muazzam sırrı karşısında.
Beni evimin önüne kadar bıraktı, uzattım ücretini dürüstçe;
"Bereket versin birader," dedi parayı alırken şoför,
Ben de tebessüm ettim sokağın o en güzel, o en asil dersiyle:
"Bereketini bul ahbap, çocuklarına helal lokma kıl..."

BİLGİ SAYAR

İnternet emeklerdi o yıllarda, Notepad ekranı sahra,
Bir web sitesi kurmak, iğneyle kuyu kazmaktı dünyaya.
Kodlar arasında esmer, ince uzun bir delikanlı;
Salih derlerdi adına, yaptığı işi saklardı gizemli, hakanlı.
Piyasanın üçte birine web sitesi kurar, hosting satardı,
Ketumdu, sırrını vermez, ekmeğini tıkır tıkır alırdı.
Şehrin bir başka köşesinde, ellisinde emekli bir çınar,
İlin ilk yayınevini açmış, gözlerinde ulu bir efkâr.
Bilgisayarcı yüklemişti bir sürü program, modem ve hat,
Kolları sıvadı yayıncı, sabırla başladı koca bir cihat.
Beş yüz elli sayfalık o dev eserin dizgisini tek tek yaptı,
Sıra ters baskıya geldiğinde, matbaanın kapısını çaldı.
Bin iki yüz dolar istedi matbaacılar, alaycı gülüşlerle:
"Diski alsan da yapamazsın, beceremezsin bu işi" diye...
Yılmadı yayıncı, araştırdı; Corum 9'du aradığı o lisan,
Fiyatı bin dört yüz dolardı, bükülüyordu belindeki can.
Tam o ara Amerika'dan yeğen aradı, teyzenin torunu,
Kırtasiyede yedi yüz doksan beş dolara çözüldü bu konu.
Fatura yeğen adına kesildi, geldi program bir hafta sonra,
Boş bir doksanlık kaset takıldı masadaki teyp tezgâhına.
Yeğen anlattı ekranda ters baskıyı, yazı yüklemeyi tek tek,
Teyp bandı döndükçe hafızaya kazındı o ulu emek.
Faturanın arkasına hibe yazıldı: "Ağabeyime hediyemdir,"
Amerika telif uyarısı yollasa da, yasal açıldı o kapı, bu emindir.
Yeni ufuklar açıldı zihinde, yayın işi internetteydi artık,
Bir yazılımcı dedi: "FrontPage çözersen biter bu karanlık."
Ön bilgileri not edip kurdu, kodlarla oynamaya başladı,
Reklamlı, ücretsiz bir yabancı sunucu bulup sayfaları yükledi.
Ekranında Türkçe karakterler bozuk çıkınca, satır satır uğraştı,
Kader ağlarını o ara, tam yandaki yumurtacıda örmeye başladı.
Toptan yumurta satan komşunun dükkânına Salih gelmişti,
Şehirde ucuza site yapan o ketum genç, tezgâhı sermişti.
Komşu seslendi bizim yayıncıya: "Gel hele bak bilgisayardan anlayana,
Belki başında durur da, bir şeyler öğrenirsin yan yana."
Bıraktı notları yayıncı, geçti yumurtacı dükkânına sükûtla,
Pür dikkat izledi Salih'i, gözleriyle süzdü büyük bir iştahla.
Ketum Salih gerildi tepesindeki bu dikkatli, bilge bakıştan,
"Birazdan gelirim" deyip kaçtı, yarım bıraktı işi o baskıdan.
Komşu hayıflandı arkasından, yayıncı döndü kendi odasına,
O sıralar ilin ilk dergisini çıkarmaya başlamıştı, uymuştu sevdasına.
Derginin bir önceki sayısını yükledi o ücretsiz açtığı siteye,
Altına bir numaratör koydu, başladı heyecanla beklemeye.
İki gün sonra acı acı çaldı yayınevinin o eski telefonu,
Bir iş kadını görmüştü sitedeki o yepyeni yolu.
"İki sayfalık bir site de bana kurar mısın?" dedi heyecanla,
Yayıncı "Yaparız" dedi, kodlar can bulurken zamanla.
Resimler geldi, skayner çalıştı, kodlar dizildi yarım saatte,
Arka plan rengi boş kaldı, bekledi sunucu o pakette.
Kadın aradı: "Çok hızlı olmuş ama sarı olsun kanarya,"
İki tıkla boyandı ekran, tecrübe dönmüştü ulu bir yara.
Önbellek inatçıydı, göstermedi rengi hemen kadının gözüne,
Yayıncı dedi: "Kapat bilgisayarı, otuz saniye say kendi özüne!"
Yeniden açılınca ekran, hayran kaldı kadın bu hıza, bu işe:
"Salih bunu bir haftada bitiriyor, sen nasıl yaptın peş peşe?"
Kadın basmıştı fırçayı Salih'e: "Sen bir haftada yapıyorsun oysa..."

Salih girdi kapıdan bembeyaz bir yüzle, koptu kopacak bir oysa...
Baktı ekrandaki kanarya koduna, masadaki doksanlık kasetlere,
İlikledi ceketini vakarla, sığındı o asil niyetlere:
"Büyüğümsün, saygım sonsuz lakin burası küçük bir yer,
Bu benim ekmek teknem, lütfen gizli kalsın bu sırlar meğer..."
Yayıncı büyüklük gösterdi: "Merak etme Salih, söz aramızda."
Ertesi gün Salih yine geldi, yüzünde samimi bir saygı harı:
"Ağabey," dedi, "satır satır inceledim dün o dergi sayfalarını.
Numaratör koymuşsun ya, gördün mü kaç kişi tıklamış?"
Yayıncı gururla: "Baktım, tam elli kişi girip bakmış."
Salih güldü: "İlahi ağabey, onunu meraktan zaten ben tıkladım!"
Yüzündeki tebessüm döndü ulu bir delikanlılığa o saniyede.
Cebinden bir kağıt çıkarıp bıraktı masanın tam ortasına:
"Dün bana büyüklük yaptın, esnaf sözü verdin benim dünyama.
Piyasada beni mars etmedin, sağ olasın, var olasın ağabey,
Bu kağıtta kendi sunucumdan resmi domain ve şifreler var her şey.
Siteni artık buraya yükle, gerisini üç gün sonra konuşuruz," dedi,
Ve taşranın o asil rüzgarıyla sessizce çıkıp gitti...
Söylediğini yaptı yaşlı dost, yükledi tüm dosyaları o temiz alana,
Aradan üç gün geçti, yayınevi büründü yine hummalı bir zamana.
Dergi tasarımları, matbaa hazırlıkları derken su gibi aktı saatler,
Kapı çalındı ansızın, içeri girdi Salih, gözlerinde parlayan müjdeler.
"Ağabey," dedi, "sitenin numaratörüne baktın mı hiç bu ara?"
Yayıncı dedi: "Yok be Salih, bakamadım iş güçten o küçük sayaca."
"Aç bir bak bakalım o zaman," dedi genç, uzattı ekranı vakarla,
Modem bağlandı cızırtıyla, sayfa geldi o pırıltılı efkârla.
Gözler en alttaki o küçük numaratöre kaydı o saniyede,
Yayıncının nutku tutuldu, koca bir destan yazılmıştı sinede.
Sadece üç gün içinde, sayaç tam üç yüz seksen kişiyi gösteriyordu!
Matbaacıların kibri, o yedi yüz doksan beş dolarlık azimle eriyordu.
Salih masaya oturdu, panelden "Şifre Değiştir" ekranını açtı,
Klavyeyi yaşlı dosta kaydırıp, yüzüne asil bir tebessüm saçtı:
"Ağabey, buraya şimdi sadece senin bileceğin yeni şifreni gir,
Piyasada elli dolar tutan bu alan, benden sana helali hoş bir izdir.
Bir yıl boyunca bu site tamamen senin, helal lokmandır,
Seneye memnun kalırsan, esnaf tarifesinden ödersin, başım üstündedir."
Teşekkür etti yayıncı, girdi gizli şifresini klavyede tek tek,
Salih kapıdan çıkarken, ikisi de biliyordu arkadaki o ince zekâ ne demek...
Elli dolarlık bir ağalık yapmıştı Salih usta piyasaya vakarla,
Oysa ana sağlayıcının bayisiydi, domaini bir, hostingi üç dolarlık harla...
Cebinden çıkan topu topu dört dolarlık gizli bir maliyetti,
Lakin yaşlı dosta bıraktığı, ömürlük bir delikanlılık ve ahilik adaletiydi.
Salih usta, büyüklere duyulan o ulu saygının huzuruyla karıştı geceye,
Elli yaşındaki bir emeklinin bilgiye olan susuzluğu döndü heceye.
Şehirdeki genç bir sihirbazın ticari dehası birleşti o ulu çınarla,
Unutulmaz bir esnaf destanı yazıldı Çorum’un mutfağında, o ilk internet baharıyla...

MİRASÇI

Yıl bin dokuz yüz on yedi, kışın ilk günleriydi,
Çorum’da şaşaalı bir evde açtı Rıza gözlerini dünyaya.
Hayatı tanımadan henüz, beşindeyken daha,
Seksenlik koca çınar, babası Mahmut Usta göçtü ukbaya.
Ahilik çökmüştü, herkes kendi derdinde,
Altın lira kaybolmuş, kimsenin aklı ermezdi cebindeki
"kayme"ye...

Tongül gencecik bir dul, eteğinde üç yetim çocuk,
Ama o hâlâ koca ustanın vakur, asil hatunuydu.
İlk iş kalfayı çağırdı, yanına kattı büyük oğlu Haşim’i,
"Gidin" dedi, "esnafı dolaşın, usta kimin hakkını yedi?"
Karakeçili’deki ev taziye evi değil, sanki bayram yeriydi,
Küçük Rıza korkulu gözlerle sordu: "Bu kalabalık kimin nesi?"

İkindiden sonra çekildi kalabalık, sustu sokaklar,
Tongül metanetini giyip çağırdı üvey oğullarını yanına.
Muttalip ve Hüseyin, öz ana bildikleri o kadına,
Hürmetle eğdiler başlarını, kulak verdiler sevdasına.
Tongül yutkundu, dedi ki: "Kardeşlerim, sönmesin bu ocak,
Dünya malı dünya kapısında kalır, dinimiz adalet buyurur,
Babanızın mülkünü bölüşün, eşleriniz el kızıdır, yarın laf olur..."

Dolaptan iki çıkın çıkardı, biri ağır, biri hafif...
Biri parıldayan altın, diğeri kağıt lira...
Oğulluklar baktı çıkınlara, sonra döndüler analarına:
"Ana!" dediler tek bir ağızdan, "Babamız hakkımızı sağken
verirdi,
Biz bu paralardan tek bir kuruş almayız,
Bu çıkınlar senin ve üç küçük kardeşimizin hakkıdır!"

Tongül bu cevabı beklerdi elbet, gözleri doldu,
Hıçkırıklar boğdu o vakur anayı, yüreği bir kuş gibi vurdu.

Kapı vuruldu o ara, giren kalfa ve edep timsali Haşim’di,
"Yenge" dedi kalfa, "Ustamın kimseye tek kuruş borcu yokmuş,
Aksine çıraklar borçluymuş ona, usta fazladan harçlık vermiş..."
Muttalip aferin dedi Haşim’e: "Babanın yerine artık sen
geçeceksin,
Ahmet ve Rıza sana emanet, biz hep arkanda duracağız."

Muttalip bağını bahçesini anlattı, "Benim yerim var" dedi,
Hüseyin babadan kalan Ayarık’taki bağı, Açılardaki çatal kazığı
saydı.
"Bu dünya ölümlü dünya ana" dedi, "hiçbirimize kalmaz,
Miras haktır ama evladım ileride karşına dikilmesin diye
korkarım.
Bu bahçenin yarısı zaten anamın babasından kalmıştı,
Ölene kadar kardeşlerimle tepe tepe kullanın..."

Her üç yürek de helalleşti oracıkta,
Haşim şahit oldu bu koca gönüllülüğe.
Tongül çıkınları sakladı saklandığı yere,
Hava kararmış, akşam ezanı dökülüyordu Karakeçili camisinden.
Muttalip ve Hüseyin, gözleri arkada kalmadan,
Otuz metre ötedeki camiye doğru yürüdüler sessizce.

Cami çıkışı kucaklaştı iki öz kardeş,
Muttalip dedi ki: "Hüseyin; gelini, yeğenimi al da gel,
Yengen yemek getirecekti, beraberce yeriz."
Dağılmadı o koca yuva, eksilmedi sevgileri,
Mahmut Usta’nın mirası mal değil, işte bu asil ahlaktı...

EMANET

Metin otomobiline bindi o sabah, çevirdi kontağı,
Gaza bastı ama araç bir türlü hızlanmıyordu caddede.
Çekti jikleyi neşeyle, yine tık yok, motor cansız...
Anladı çekişin düştüğünü, büküldü boynu:
"Yine sanayi yolu gözüktü bize ahbap," dedi emektara.
Götürdü her zaman bakımını yaptıran o tanıdık ustaya,
Açtı derdini: "Usta, bizim araba yürümüyor, jikle de kâr etmedi."
Usta açtı kaputu, süzdü motoru keskin gözleriyle,
Bindi araca, sanayide bir tur atıp döndü dükkanın önüne:
"Supap ayarı gerek buna Metin," dedi usta vakarla,
"Motorun açılması gerek ama soğumadan bu iş olmaz.
Bugün yetişmez bu araba, sen yarın sabah getir."
Metin dertlendi: "Usta, sabah yirmi kilometre uzakta mesaim var,
Ancak iş çıkışı, akşam sekizde getirebilirim buraya."
Usta elini salladı: "Bırak o zaman arabayı bu akşamüstü atölyede,
Yarın sen işten çıkıp gelene kadar hazır olur, paşa paşa alırsın."
Güvendi Metin, bıraktı anahtarı o emanet dükkana,
Bir taksiye binip döndü evine, huzurlu bir uyku adına...
Ertesi gün öğleden sonra, merakla uzandı telefona:
"Usta," dedi, "bizim oğlan ne âlemde, bitti mi işi?"
Ustanın sesi dertliydi, sesi buz gibi geldi ahizeden:
"Atölyede araçta ufak bir kaza oldu Metin, mesai bitmeden gel..."
İzin aldı dairesinden Metin, kalbinde bir sızıyla bindi taksiye,
Vardı sanayiye ki ne görsün; arabanın önü demir yığını, ağır hasarlı!
Başının döndüğünü hissetti, dünya yıkıldı sanki üzerine:
"Yahu usta," dedi avazı çıktığı kadar, "atölyenin içinde bu kaza nasıl olur?"
Usta bükerek boynunu, başladı o sinsi masalı anlatmaya:
"Bizim yan dükkanda çalışan on altı yaşındaki o çocuk var ya...
Gece içip saat üçte senin arabayı alıp fırlıyor trafiğe.
Kırmızı ışıkta bekleyen bir araca arkadan hızla vuruyor amansızca!
Vurduğu adam da uzaktan tanıdığım biri... Kızdım ben de,
Mahkemeye verdim, evlatlıktan reddetme davası açtım o haytaya!
Artık dükkana bile koymayacağım onu, sildim defterden!"
Metin şaşkın, sordu ustaya: "Eee, ne olacak şimdi benim arabam?"
"Büyük oğlanı evlendiriyorum bir ay sonra," dedi usta sinsice,
"Masrafım çok, senin arabayı burada yavaş yavaş toparlarım ben.
Maddi durumum iyi olsaydı hemen yapardım ama bana birkaç ay zaman ver..."
"Peki ya o çarpılan diğer araç?" diye sordu Metin öfkeyle.
Usta omuz silkti: "Onu da kazayı yapan o serseri düşünsün!"
Merak etti Metin, sordu sahibini, yerini yurdunu;
Usta tarif etti kaportacıyı, uzattı adamın numarasını.
Metin vardı kaportacının kapısına, baktı o masum araca;
Arka tarafı koltuklara kadar çökmüş, akordeon gibi ezilmişti metal.
Aradı sahibini telefondan: "Merhaba, ben size çarpan aracın sahibiyim,
Şu an arabanızın yanındayım, gelebilir misiniz görüşmeye?"
Karşıdaki ses sertti: "Ben de sizi araştırıyordum zaten, geliyorum..."

Yarım saat sonra geldi adam, selamlaştılar soğukça.
"Kaza sırasında içindeydim," dedi çarpılan aracın sahibi,
"Trafik ekibinin tutanağına göre, vuran çocuk hem ehliyetsiz hem alkollü!
Arkadan vurma kusuruyla sekizde sekiz suçlu işlendi rapora."
Uzattı fotokopiyi Murat'a, Murat inceledi tutanağı hayretle...
Adam devam etti sözlerine, acı gerçeği çarptı yüzüne:
"Çocuğu suçu dolayısı ile suçüstü mahkemesine götürdü polisler.
Sizin de ruhsat sahibi olarak telefonunuz değişmiş, bulamamışlar,
Tebligatı direkt adınıza yazmışlar. Ben de hakkımı aramak için,
Sizi tanımadığımdan avukatımla doğrudan mahkemeye verdim, bilginiz olsun!"
Metin kaderine razı, düştü avukat olan eniştesinin yoluna.
"Enişte," dedi, "durum bu, kaza atölyede oldu ama ruhsat bende, ne yaparız?"
Enişte acı acı salladı başını: "Kayınço!" dedi, "Kanun açık...
Kaza yapan araç senin adına tescilli, birinci derece sorumlu sensin!
Karşı tarafın avukatı davayı kazanınca hasarı ister senden ister, ödemek zorundasın.
Biz ancak masraflar bitince o kaza yapan çocuğa rücu davası açarız,
Kazanırız da... Ama çocuğun ne malı var ne mülkü ne düzenli bir geliri...
Bir gün iş güç sahibi olursa, ödediğin parayı belki ondan geri alabilirsin."
Ve gün geldi, mahkeme salonunun o soğuk kapısı açıldı,
Metin davalı sandalyesinde, çıktı hâkimin o keskin karşısına.
Anlattı durumu aynen: "Hâkim Bey, ben arabayı ustaya emanet ettim..."
Hâkim sordu: "Aracı kazadan önce teslim ettiğine dair bir belge aldın mı?"
"Yok efendim..." dedi Metin, boynunu bükerek.
Sonraki duruşmaya dükkân sahibi o usta çağrıldı tanık diye.
Hâkim sordu ustaya: "Aracı akşamüstü sen mi teslim aldın dükkana?"
Usta döndü, gözünün içine baka baka yalan beyanı patlattı orada:
"Aracı ben teslim almadım Hâkim Bey! Kaza günü arabayı hiç görmedim!
Aksine, bu aracın sahibi Metin barda benim oğlanla içki içiyormuş,
Bar çıkışı Metin kendi elleriyle anahtarı oğluma uzatmış;
'Al arabayı, sabah dükkâna götür, baban tamir etsin' diye vermiş!"
Metin fırladı yerinden: "Yalan söylüyor Hâkim Bey, itiraz ediyorum!"
Hâkim döndü kazayı yapan o suçlu çocuğa: "Sen ne diyorsun?"
Çocuk babasının sinsi oyununa uydu, başını salladı:
"Hâkim Bey, babamın dediği gibi oldu her şey. Aracı barda aldım,
Alkollüydüm, yola çıktım ve kazayı yaptım..."
Hâkim Metin'e döndü son bir şansla: "Bak oğlum,
Aracını akşamüstü dükkâna bıraktığına dair çevre dükkanlardan,
O saatte orada olan esnaftan şahit bulursan, getir dinleyelim," dedi, erteledi davayı.
Metin düştü sanayinin yollarına yeniden, umutla çaldı kapıları;
O akşamüstü kendisine çay getiren çaycıya, yan dükkandaki tanıdık esnafa yalvardı:
"Gelin şahitlik yapın, gerçeği söyleyin hâkime..."
Ama sokağın korkusu, ustanın esnaflığı ağır bastı;
Tek bir Allah'ın kulu bile olumlu yanıt vermedi, sustu sanayi ahalisi...

İkinci mahkeme celsesinde büküldü adaletin boynu, kaybetti davayı Metin.
Çarpılan aracın bütün koca masraflarını ödemeye mahkûm edildi.
O canı gibi baktığı arabasını, değerinin çok altında yok pahasına sattı;
Aldığı o üç kuruş parayı da götürüp karşı tarafın hasarına saydı, sıfırlandı...
Eniştesi teselli etti onu bu ağır yıkımın tam ortasında:
"Dua et kayınço," dedi, "dua et o çarptığı aracın içindeki insana bir şey olmamış!
Yani kimseyi öldürmemiş o çocuk... Eğer ailesine bakan birini öldürseydi yolda,
O zaman ömür boyu hapis yatardın, çok daha ağır bedeller öderdin!
Benim bir müvekkilim, en yakın arkadaşına gelin arabası diye verdi otomobilini,
Ölümlü kazada kan parası ödemek zorunda kaldı, mahvoldu adam... Geçmiş olsun."
Metin sildi alnının terini, sokağın o en acı, en pahalı dersiyle baş başa kaldı.
Kıssadan hisseydi bu koca ömürden süzülen;
Şimdi birisi sizden aracınızı, canınızı emanet isterse eğer;
Ruhsatın o ağır zincirini ve şahitlerin o dilsiz sessizliğini,
Oturun da bir kez daha, bir kez daha düşünün sokağın ortasında...

EMEĞİN HAKKI

Çantamda yılların yorgunluğu, altı yüz sayfa alın teri,
Çıktım bakanlık kapısından, içimde tarifsiz bir sızı.
Daktilo tuşlarında erimiş gecelerim,
Gözümde tüterken bir matbaanın loş ışığı.
Genç bir usta, önünde ağır bir dosya,
Hesap makinesi tıkırdar, rakamlar büyür.
"Büyük emek hocam," der, *"ama yükü de ağır..."*
Yarım maaşım erimiş, çaresizlik omzuma çöker.
Tam o an kapıda belirir bir dost yüzü,
Aynı derdin yolcusu, bir hemşeri.
"Yatırım olmadan yeşermez bu emek," der,
Sıkılır eller, kurulur sözlü bir ortaklık.
Sonra başlar bir yıl sürecek o tatlı telaş;
Matbaadan gelen sayfalar, kırmızı kalemim ve ben...
Kütüphane masasında tek tek ayıklanan harfler,
Postaneden umutla yola çıkan beyaz zarflar.
Ve nihayet kokusu burnumda taze mürekkebin,
Kitap doğar, yüzler güler, emek can bulur.
Araya kış girer, ertelenir ödemeler,
Sabırla beklenir helal lokmanın vakti.
Bir telefon sesiyle bahar gelir odaya:
"Gözümüz aydın, açıldı kapılar!"
Masanın üstünde şeffaf bir hesap, ikiye bölünen kazanç,
Ne bir kuruş eksik, ne bir gönül kırık.
Elleri nasırlı bir dostluk, gözlerde haklı bir gurur,
Çantamda alın terimin tertemiz karşılığı;
Dönerken evime, içimde dünyanın en büyük huzuru...

EN GÜZEL ZAMAN

Memleketin o huzurlu, o dingin ikindilerinden biriydi,
Metin Bey, yıllardır el sürülmemiş o eski ahşap çekmeceyi açtı.
Parmakları dokundukça o soğuk metal parçalarına,
Her biri hayatın bir dönemine mühür vurmuş eski dostlar uyandı.
Eşi hemen yanı başındaydı, oturdular iki koca çınar gibi yan yana,
Bıraktılar kendilerini zamanın geriye doğru akan o nehrine...
İlk olarak arkasında antika bir lokomotif kabartması olan,
Köstekli o eski cep saatine kaydı Metin Bey'in gözü.
Eşinin babasından, o eski emanet pazarlıkların içinden kalan,
Hâlâ tıkır tıkır çalışan o şaheser, her şeyin başlangıç sözüydü.
O saat Metin Bey'e çocukluğunun en acı, en tatlı gününü hatırlattı;
İlkokul üçteydi, babası sünnetinde ona bir Nacar saat almıştı neşeyle.
O çocuk kalbiyle kerpiçten örülen o kırlangıç yuvasına,
Merdiven tepesinden özenle bakmak isterken düşmüş, kolunu kırmıştı.
Kırıkçının yumurta akıyla sardığı o kol hafif eğri kaynamıştı ama
Kolundaki o sadık Nacar, yetmiş yılına kadar zamanı hiç şaşırmamıştı...
"Bak hanım," dedi Metin Bey, kahverengi deri kayışlı Vialux'ü alarak,
"Bu benim kendi helal paramla, alın terimle aldığım ilk saat..."
Denizli'nin o tozlu, o rüzgârlı acemi birliğinde, asker harçlığıyla kapmıştı onu.
O Vialux, şerefli polislik yıllarında şafak nöbetlerine şahitlik etmiş,
Ardından emekli olana kadar o çıt çıkmayan asil sessizliğinde zamanı eritmiş,
Emeklilik gününe kadar tam yirmi dört yıl bileğinden hiç inmemişti.
Eşi baktı saate, kurma kolunu çevirdi hafifçe; canlandı emektar...
" Metin" dedi kadın, "Bunu ihtiyacı olan bir talebe kız çocuğuna hediye edelim mi?"
Metin Bey gülümsedi sevgiyle: "Çok yakışır hanım, helali hoş olsun..."
Sonra gözleri gümüş renkli, baklama dilimi kordonlu o beyaz saate kaydı.
Rus otobüslerinin akın ettiği, Rus Pazarı'nın kurulduğu doksanlı yıllardı...
Tezgahın ardındaki Rus kadının "Al" diye ısrar ettiği o saatte,
Kiril alfabesiyle "Çayka" yazıyordu, parıldayan çeliğiyle.
Metin Bey o geometrik kordonun zarafetine tav olmuş, eşine sürpriz yapmıştı.
Aradan geçen uzun yıllara rağmen o Rus çeliği hâlâ bembeyazdı,
İlk günkü gibi parlıyordu aşkın esimeyen yüzü gibi...
Hikayenin en kutlu anı ise Mekke ve Medine'nin gölgesinde saklıydı.
Emekli olduğunda, inancı gereği altına el sürmeyen,
Evlilik yüzüğünü bile parmağına takmayan o vakur adam;

Eşinin Kâbe çarşılarında, ev bütçesinden arttırdığı helal parayla aldığı,
Altın kaplama renkli, otomatik Citizen'ı (namıdiğer sallamalı Citroen'i),
O vefalı kadının kalbi kırılmasın diye on üç ay boyunca gururla taşımıştı kolunda.
Sonra eşi sitem edince: "Sana saat aldım, niye takmıyorsun bey?" diye,
Abdest alırken su geçirmeyen o emektar çelik Seiko 5'i bağlamıştı bileğine.
Kâbe dükkânındaki o kutlu gün, Metin Bey de eşine siyah kadranlı,
Pilli bir Citizen satın almış, bu zarafete imrenen hac arkadaşları da,
Aynı dükkandan aynı saatten alıp mühürlemişlerdi o mukaddes anı.
Kutlu yolculuğun en bereketli, en neşeli kısmı ise Medine sokaklarındaydı...
Eşi gezerken Mescid-i Nebevi etrafındaki o seyyar satıcılarda,
O çok sevdiği kalp şeklindeki Lamex saati, diğer şık altın kaplamaları,
Ve bir tanesini de Mekke hatırası diye hediye ayırdığı o temiz malları,
Topluca satın almıştı, helalliğin ve bereketin o büyük inancıyla.
O gün seyyar satıcıdan alınan o hediyelik saatler bile,
O kadar temiz, o kadar dürüst bir parayla alınmıştı ki;
Çorum'daki o ahşap çekmecede tek bir noktası bile kararmadan kalmıştı bugüne...
Metin Bey, eşinin gözlerinin içine baktı o tatlı ikindide.
Çekmece kapanırken odanın o derin, o huzurlu sessizliğinde,
Sadece zamanın asil tıkırtısı ve Medine sokaklarının bereketi kaldı.
Akşam hanımla o saatleri tek tek silerken kadife bezle;
Hayatın her dönüm noktasının bir saatle mühürlendiğini gördü adam.
Ve gençlere kulaklarına küpe olacak o son çift sözü bıraktı vakarla:
"En güzel saat zamandır! Çabuk geçer, bir saniyesini bile geri alamazsın.
Biz o zamanı helalle, vefayla, birbirimize hürmetle doldurduk;
Ne mutlu bize, ne mutlu bu ömrü ziyan etmeden yaşayanlara..."

NASİP

Yılların getirdiği o birikimle, o eski sevdasıyla yeniden,
Oltasını ve bez çantasını alıp bindi aracına Metin.
Düştü en yakın göletin yollarına, kalbinde o su hasreti;
Bagajdan sandalyesini çıkardı, oltalarını aldı zevkle,
Müsait, sakin görünen bir yer buldu kıyıda kendine.
Çantasındaki küçük plastik kaba koydu kepekli undan,
Göletten aldığı suyla yoğurdu, getirdi kulak memesi kıvamına.
Misinasını kurşun ağırlığından, o lakatından sağarken umutsuzca,
Baktı ki göletin etrafı hınca hınç, iğne atsan yere düşmez;
Gelenler doluşmuş kıyıya, adım başı bir insan kalabalığı...
Kendi kendine mırıldandı suyun sesine karşı durarak:
"Bu kalabalıkta balık tutulmaz ya aslında, neyse...
Bakalım hele, belki nasibimizde bir şey vardır bugün," dedi.
Bulduğu ince dal parçasını üçe bölüp batırdı toprağa,
İlk attığı oltasının misinasını sabitleyip aldı gergiye.
Çantasından o uğurlu, o küçük sarı koyun zilini çıkardı,
Takıp ucuna, diğer iki oltasını da tek tek sağıp bağladı suya.
Raconu buydu sokağın; ya bir el oltası ya üç dip oltası...
Ama bugün kalabalık çoktu, el oltasını açmayı hiç düşünmedi.
Aradan yirmi dakika geçti geçmedi, göletin sessizliğinde
Zillerden birisi nazlıca çaldı, belli ki balık yoklamıştı yemi.
Zilin o tiz, o kıvrak sesi yakındaki acemi balıkçıları uyandırdı;
Herkes gözünü dikti Metin'in oltasına, dikkatle beklediler sonucu.
Gergideki misina gevşemediği için Metin hiç istifini bozmadı,
Kımıldamadı bile yerinden, bekledi sabrın o usta kitabınca.
On dakika sonra, bu sefir öbür oltanın zili *şet* diye suya çarptı amansızca!
Metin hemen misinayı aldı eline, parmak ucuyla yokladı ipi;
Kurşunun o ağır, o dilsiz yükünü hissedince parmak etinde,
Anladı tecrübesiyle; koca bir sazan hamura vurup kaçmıştı,
Yemi kapmıştı kurnaz canavar ama iğneye yakalanmamıştı.
Bir buçuk saat geçti aradan, o ilk attığı misinayı çekti yavaş yavaş;
Üç iğneye baktı; hamur birinde duruyor, diğerleri düşmüş ya da yenmişti.
Yemledi oltayı yeniden, aynı noktayı nişan alarak fırlattı derin sulara.
İkinci misinasını çekti sonra, hamurların üçü de iğnelerde sapasağlamdı;
Sardı misinayı dikkatlice, taktı lakatı, koydu bez çantasına.
Biraz önce zili suya düşen o üçüncü oltayı çekti peşinden yavaşça;
Baktı ki onun da hamurları gitmiş, boş kalmış iğneler suyun altında.
Taktı taze hamurlarını ona da, gönderdi yine aynı gizemli noktaya.
Biraz bekledi öylece, vakit ikindiye döndü, usanmaya başlamıştı...
Çıkardı otuzluk el misinasını, iki iğnesine de taze hamurdan taktı.
On dakika sonra oltaya balık hafifçe tıkladı, hissetti parmağında;
Misinayı iki santim kadar gevşetip bıraktı suyun koynuna.
Pür dikkat gözü hafif bolalmış, su üstünde süzülen ipteyken,
Misina yay gibi gerildiği an, bileğinin gücüyle ansızca çaktı tasmayı!
Evet! Yakalamıştı o sakin göletten kendi helal nasibini!
Yavaş yavaş çekmeye başladı elindeki otuzluk ince misinayı.

Yakalanan koca balık can havliyle önce sola doğru gerdirdi ipi,
Sonra sağa doğru yalpa yapıp daldı, sağdaki diğere oltaya dolandı!
Oltanın zili başladı gölet kenarında *şıngır şıngır* ötmeye çılgınca...
Metin diğer oltalara bakmadı bile, yakındaki o canavarı aldı kıyıya;
Tam üç kilo gelen pırıl pırıl bir sazan yatıyordu toprağın üzerinde!
Çıkardı çantasından plastik poşetini, yerleştirdi balığı dürüstçe;
Sağından solundan koşan o şaşkın kalabalık, doluşup incelediler bu rızkı.
Metin soldaki oltanın zilini çıkardı, sardı misinayı lakada usulca,
Koydu çantasına... Sağdaki dolanan oltayı da aynı tertiple topladı, yerleştirdi.
El oltasını da düzgünce sarıp lakatıyla kaldırdı bez torbaya.
Sandalyesinin çamur olan ayaklarını göletin suyunda titizlikle yıkadı.
Bir eline sandalyesiyle çantasını aldı vakarla,
Diğer eline de poşetteki o üç kiloluk koca kederli balığı...
Arabasına doğru sakin adımlarla yürürken, tebessüm etti içi ferahlayarak,
Ve sokağın, suyun, ömrün o en büyük gerçeğini mırıldandı gökyüzüne:
"Nasip!.."

EVE DÖNÜŞ

Güneş, her sabah olduğu gibi o gün de nazlı nazlı,
Doğuyordu kasvetli, gri şehrin üzerine sessizce.
Metin Bey, yatağında uzanırken o ağır döşeğe,
İçinden hiç gelmese de uyanmak bu fani güne,
Kaldırmak zorunda olduğunu biliyordu yorgun gövdesini.
Derin bir nefes aldı, gerindi yatağın iki yanında,
Alışkanlıkla eli uzandı komodindeki o sigara paketine;
Fakat tam kavrayacakken, doktorun o son muayenede,
Parmağını sallayarak söylediği sert ikazlar çaktı zihninde...
Erteledi sigara hevesini bir süreliğine, bıraktı tütünü.
Gece yine o ruhunu mengene gibi sıkan kâbuslardan birini,
Gördüğünü anladı sırılsıklam olmuş pijamasından;
Soğuk bir yapıştırıcı gibi yapışmıştı kumaş sırtına.
Neydi haftalardır uykusunun en derin, en kuytu yerinde,
Onu yakalayan, göğsünü nefessiz bırakan bu rüyaların sırrı?
Yatağın kenarına oturup uzun uzun düşündü, aradı bir cevap,
Bulamadı... Başını salladı iki yana hüzünle: "Boş ver be Metin..."
Sıvırdı pijamasını üzerinden, serdi öylece yatağın üstüne.
Zira odada o pencereleri açacak, o çarşafları havalandıracak,
Yıkayacak bir eşi yoktu artık, sönmüştü ocağın ateşi...
Tam üç ay olmuştu ömrünü adadığı sevgili karısını,
Toprağa verip bu koca evde tek başına, kimsesiz kalalı.
Yalpalayan adımlarla yürüdü lavaboya doğru,
Aynadaki o yorgun, o çökmüş çehresine baktı sitemle:
"Bu gün de yedik koskoca sabah namazını, vaktini geçirdik..."
İçinin sızısıyla söylendi kendi kendine, hayıflandı durdu.

Halbuki her akşam yatsıyı kılar kılmaz girerdi yatağa,
Kafasını yastığa koyar koymaz da uyurdu erkenden.
Tam o sıra işitir gibi oldu rahmetli babasının sesini,
Babası her defasında omzuna dokunur, derdi ki vakarla:
"Oğul; gençken, yolun başındayken bu uykunun kıymetini bil.
Benim yaşıma gelip de ömrün nihayetine yaklaştığında,
Yatakta adamı resmen dövüyorlar, uyutmuyorlar..."
Metin Bey durdu acı bir tebessümle;
Babasının o sözleri söylediği yaşa kendisi gelmişti bugün.
Yatakta onu fiziken döven yoktu ama o koyu yalnızlık,
O sinsi kâbuslar evire çevire dövüyordu onu her gece uykusunda.
Salladı elini havaya kararlılıkla, "boş ver" dercesine,
Güzelce bir abdest alıp yöneldi oturma odasına.
Temiz kıyafetlerini giydi, içini kaplayan o pişmanlıkla,
Seccadesini serdi kıbleye doğru, teslimiyetle durdu divana;
Vaktini geçirdiği o sabah namazını kaza etti gözyaşlarıyla.
Kutlu selamı sağa ve sola verdiğinde nihayet,
Göğsünün üzerindeki o ağır taşın kalktığını hissetti,
İçinde tarifi imkansız bir ferahlık, bir nur uyandı.
Mutfakta emektar çaydanlığı koyup ocağa, altını ateşledi,
Tezgâha yaslanıp daldı derin bir düşünce deryasına...
Eskiden, o güzel günlerde hanımı hazırlardı çayı sevgiyle,
Yatak her odasına kadar gelir, o anne sevecenliğiyle,
İncitmeden, yüzünü okşayarak uyandırırdı onu.
Bu masanın etrafında neşeyle kahvaltı ederlerdi karşılıklı,
Kendisi de huzurla çıkar, giderdi dairesine, işinin başına.
Şimdi öyle miydi ya... Her iş, bu koca evin bütün yükü,
İş, aş, bulaşık, çamaşır, evin bitmeyen süpürgesi,
Bütünüyle kendi omuzlarına kalmıştı bu dumanlı çağda.
Kaynadı su fokurdayarak, demliğe iki üç bardak çay koydu,
Buzdolabından kahvaltılıkları çıkarıp gelişi güzel dizdi masaya.
Bardağı, çatalı aldı; çayın oturmasını bile beklemeden,
Sırf vakit geçsin diye başladı kahvaltısını yapmaya.
Doldurdu bardağı yarım yamalak, ardından dayanamayıp yaktı bir sigara.
Gözleri daldı pencereden dışarıya, o gri, o soğuk sokağa;
Eşinin mutfaktaki hayalini, o sıcak sesini hatırladı birden,
Boğazına bir düğüm oturdu, gözleri bulutlandı, doldu derinden.
İki bardak çayı zorla akıttı boğazından aşağı,
Sigarası küllüğün kenarında eriyip bitti o dalarak bakışında.
Kapının eşiğinde bağladı ayakkabılarını, kilitledi evini üç tur,
Merdivenlerden inerken kapıcının paspas çektiğini gördü.
Kapıcı hürmetle doğruldu, bildiğinden Metin Bey'in koca acısını:
"Kolay gelsin Metin amca, akşama taze ekmek ayırayım mı sana?"
Metin Bey hafifçe salladı başını, "olur" gibisinden bir işaretle,
Karıştı sokağın o kalabalığına, yürüdü işinin yoluna...
Daireye adım attığında mesai arkadaşları saygıyla eğildi,
Üç aydır taşıdığı o büyük kederi biliyorlardı hepsi;
Kibarca sordular halini, bir ihtiyacı olup olmadığını.
Sesini yormadan kısa cevaplar verdi Metin Bey her birine,
Masasına oturdu, yığılan resmi evrakları incelemeye başladı.
Zaman nasıl aktı, saat kaçı gösterdi bilmiyordu ki;
Masanın sağ köşesinde aniden beliren o koyu gölgeyi fark etti.
Başını kaldırdı evraklardan yavaşça, kalbi fırlayacak gibi oldu göğsünden;
"Olamazdı, bu imkansızdı!" diye geçirdi zihninden...
Tam karşısında, masasından birkaç santim ötede rahmetli hanımı,
Yüzünde o hiç değişmeyen melek tebessümüyle duruyordu dimdik!
Şaşkınlıktan dili tutuldu, aklına, gözlerine inanamadı Metin Bey.
Hayal miydi bu? Açtı kapattı gözlerini iyice, baktı hayretle;

Evet, oydu; saçının teline, duruşuna kadar rahmetli eşiydi.
Heyecandan, korkudan başı döndü, bayılacak gibi oldu oracıkta.
Tam o sırada o gölge ileriye doğru bir adım attı sessizce,
Sıcak, canlı bir sesle: "Baba, ne oluyor Allah aşkına?
Hasta mısın, iyi misin?" deyince uyandı o derin şoktan adam.
Karşısında duran, evet, onun kanından, canından bir parçaydı;
Ama vefat eden eşi değil, Almanya’da gurbette yaşayan büyük kızı Hülya’ydı...
Metin Bey’in gözleri sevinçle, hasretle ve hıçkırıkla doldu:
"Yok kızım... Bir şeyim yok babacığım. Birden seni böyle görünce,
Bir an rahmetli anneni zannettim... Gözüm yanıldı babam," dedi,
Ve sarıldı hıçkırıklar içinde kızının boynuna, sımsıkı, koparırcasına...
Aslında içten içe ne kadar da kırılmıştı öz kızına,
Ne kadar da gücenmişti baba kalbi gurbetin ardında...
Öz anası bu dünyadan göçüp giderken sessizce,
O Almanya denilen zalim, o sinsi gurbet elden,
Pasaport, vize, yol engelleri yüzünden kalkıp da gelememişti.
Anasının o son yolculuğuna, o kara toprağına yetişememiş,
Gidip de o mübarek alnını son bir kez öpememişti...
Ancak üç ay sonra gelebilmişti doğduğu o yurda, baba ocağına.
Kızına sarılırken dairesinin ortasında, o eski kırgınlıklar,
O gurbete dair sitemler birer birer geçti yorgun aklından;
Ve hepsini eritiverdi o sımsıkı, o koca sarılma.
Buyur etti kızını, oturttu masasındaki ahşap sandalyeye,
Yöneldi koridorun sonundaki daire müdürünün odasına;
Bugün için acil, idari bir izin isteyecekti sıkılarak.
Kapıyı usulca vurdu, girdi müdürün odasına sakin adımlarla.
Müdür gençti, daireye yeni atanmış, dinamik bir adamdı;
Memurlarıyla laubali olmazdı ama son derece dürüst ve adildi.
Odanın ortasında ayakta, elindeki resmi evrakı inceliyordu,
Arkası kapıya dönüktü, giren Metin Bey’i görmeden konuştu sertçe:
"Buyurun, ne var, ne istiyorsunuz?"
Metin Bey yaşının ağırlığıyla sıkıldı, sesini alçaltıp mırıldandı:
"Beyefendi... Almanya’dan büyük kızım geldi bugün habersiz,
Eğer uygun görürseniz, bugün için sizden idari izin isteyecektim..."
Müdür, bu sözleri duyar duymaz bıraktı evrakı masaya,
Döndü Metin Bey’e, o sert yüzünü yumuşattı bir amir vakarından öte:
"Hay hay Metin Bey, ne demek, lafı bile olmaz!
İsterseniz bugün değil, önümüzdeki birkaç gün de gelmeyin.
Kızınızla vaktiniz uzarsa, dönüşte yıllık izninizden düşer hallederiz.
Siz hiç merak etmeyin, gidin kızınızla ilgilenin..."
Metin Bey, bu dürüst ve anlayışlı yürek karşısında rahatladı,
Teşekkür edip çıktı odadan saygıyla, selam vererek.
Aldı çantasını odasından, kızının elinden tuttu sıkıca,
Geride bıraktılar iş yerinin o soğuk, o loş koridorlarını...
Hülya, babasının yorgun koluna sımsıkı girmişti çocukluğundaki gibi,
Taş döşeli kaldırımda sessizce, kol kola yürüyorlardı.
Tam köşeyi döneceklerken arkadan gür, neşeli bir ses yükseldi:
"Metin Bey! Metin Bey!" diye bağırdı sokağın kalabalığında.
Döndüler ki; yıllardır evlerine giren çıkan, sofrayı paylaşan eski bir dost;
Ahmet Bey’di gelen, gözleri parlayarak...
Metin Bey içinden hesapladı hızlıca: "Ne kadar da uzun zaman oldu..."
Herhalde en az bir altı ay geçmişti görüşmeyeli.
Yanaştı Ahmet Bey neşeyle, uzattı elini dostça:

"Nasılsın Metinciğim, ne var ne yok?
Nasılsınız yenge hanım, görüşmeyeli iyisinizdir inşallah?"
Ahmet Bey de tıpkı o ilk an gibi fena halde yanılmıştı;
Metin Bey'in yanındaki o genç kızı, yürüyüşü ve endamıyla,
Rahmetli eşine benzetmiş, can evinden vurmuştu adamı.
Metin Bey'in dudaklarında zoraki, buz gibi acı bir tebessüm belirdi.
Yutkundu, sesindeki o derin titremeyi gizleyerek karşılık verdi:
"Hayır Ahmetçiğim, hayır... Yanımda gördüğün o sorduğun yenge değil;
Almanya'daki büyük kızım Hülya...
Benim can yoldaşımı, eşimi biz tam üç ay önce ebediyete uğurladı, kaybettik...
Kızım beni gurbetten ziyarete gelmiş, şimdi eve gidiyorduk..."
Ahmet Bey duydukları karşısında adeta taş kesildi sokağın ortasında.
Ne diyeceğini, elini kolunu nereye koyacağını bilemedi o an.
Kelimeler boğazına dizildi, mahcubiyetinden kıpkırmızı oldu, bozardı;
Ağzından belli belirsiz bir özür, sönük bir baş sağlığı döküldü ancak.
Hülya, yol ortasındaki bu acı duruma, babasının kalbinin sızısına
Şahit olunca derinden sarsıldı, çevirdi kafasını öte tarafa.
Gözyaşlarına hakim olamadı, o hıçkırıklarını daha fazla tutamadı;
Asıldı babasının koluna, o emektar omzuna daha büyük bir çaresizlikle...
Baba kız apartmanın kapısını açıp o sessiz, o soğuk eve girdiklerinde,
Salonun ortasında durup kalakaldılar, ne konuşacaklarını bilemeden...
Üç aydır o evde biriken koca bir ölümün kederi ile
Gurbetten dönen evladın o muazzam sevinci aynı odada kapışmıştı.
Duygular allak bullak olmuş, ikisinin de ruhu sarsılmıştı kökünden.
Hülya, salondaki bu ağır, bu dilsiz havadan sıyrılmak için
Hemen mutfağa sığındı, dolapta ne varsa bir öğle yemeği için tencerelere sarıldı.
Metin Bey ise oturma odasındaki o eski emektar koltuğuna bıraktı gövdesini.
Cebinden çıkardı paketini, derin bir nefesle ateşledi sigarasını,
Gözlerini odanın boş, gri duvarına dikerek daldı yine o eski deryaya...
Evet... Şimdi, o mavi sigara dumanının kıvrımları arasında,
Her şeyi ama her şeyi çok net hatırlamıştı işte!
Haftalardır onu uykusunun en tatlı yerinde yakalayan,
Göğsüne basarak onu yatakta eze eze sırılsıklam terleten
O korkunç kâbusların asıl sırrını, asıl düğümünü çözmüştü şimdi:
O kâbusların asıl sebebi, tam karşısında mutfakta duran öz kızı Hülya'ydı...
Kızıyla bugün sokağın ortasında yaşadığı bu sarsıcı olayları,
O gurbet hasretini, cenazeye gelemeyişinin getirdiği o sinsi yarayı,
Eşinin o gitmeyen hayalini aslında haftalardır rüyasında görüyordu tek tek.
O gizli vicdan azabıyla, o bitmeyen hasretle,
Yatakta sabahlara kadar bu yüzden dönüyor, bu yüzden terliyordu...

SARI GÜNEŞİN ALTINDA

Sıklık Boğazı’nın o hırçın, o mağrur rüzgârı,
Ali Ağa’nın yüzündeki derin çizgileri yalayarak geçiyordu.
Yamacın ucu bucağı görünmeyen o koca boşluğuna baktı;
Yayılan cehri çalılıkları yeşilden sarıya dönüyordu.
Ayarık’taki bağı, Hıdırlık altındaki bahçeleri geldi gözünün önüne;
Ama hayır, burası bambaşkaydı Ali Ağa için...
Burası dedelerinden kalan kuru bir toprak değil,
Toprağa bürünmüş, yeşile bezenmiş bir canlı altın madeniydi!
"Her toprakta yetişmez bu nazlı, bu mağrur çalı,"
Diye mırıldandı Ali Ağa, nohut büyüklüğündeki taneyi sıkarak.
Çomar Deresi’nin Büğet Köyü tarafındaki cehrilikler boşalmıştı çoktan;
Onlar doğuya bakar, güneşi erken alır, erken olgunlaşırdı.
Ama Ali Ağa’nın cehriliği "güz geçe" denilen ikindi güneşini kucaklardı.
Bu yüzden acele etmezdi o nazlı sarı taneler;
Avrupa boya sanayinin göz bebeği olan has altın rengine,
En son burada, bu yamaçta, usul usul ulaşırdı...
Civarın en son hasat ateşi burada yanar, en son burada sönerdi.
O kutlu, o bereketli son hafta gelip çatmıştı işte;
Fırının ekmek sıcağı, evlerin günlük işi, akan sular... Her şey durmuştu.
Cehriliğe yabancı işçi sokulmaz, el emeği satın alınmazdı;
Bu öyle bir bereketti ki hane halkının kendi eli, kendi teri değmeliydi.
Çadırlar kuruldu, gümeler hazırlandı Sıklık’ın bağrına,
Tüccar atlarıyla sökün edene kadar koca aile burada yatıp kalkacaktı.
Gündüzün yakıcı sıcağında parmaklar dökerken sarı taneleri torbalara,
Geceleri Sıklık’ın o keskin ayazında, ateş başında toplanılırdı.
Komşu cehrilik sahipleriyle sohbetler edilir, helallikler alınır;
Yatsı namazının ardından herkes kendi gümelesine çekilirdi sessizce.
Toplanan o nazlı taneler bozulmasın, terleyip kararmasın diye;
Asırlar önce kayaların içine oyulmuş o derin, o serin çanaklara dökülür,
Orada emniyetle, doğanın kucağında saklanırdı...
Nihayet, vadinin girişinde atların nalları ve yabancı sesler yankılandı;
Samsun’un o büyük, o heybetli iki tüccarı, adamlarıyla sökün etmişti!
Ali Ağa’nın gözleri parıldadı bu koca kervanı görünce;
Peşin parayla çalışan Samsun esnafını bir başka severdi.
Sinop tüccarları buralara kadar gelse de ne çare;
Ali Ağa’nın koca malını toptan kaldırmaya hiçbirinin gücü yetmezdi.
Kayaların oyuklarından çuvallarla çıkarıldı o sarı cevher,
"Hakla" denilen o koca gaz tenekesi büyüklüğündeki ölçüyle başladı ölçüm.
"Bir... İki... Üç..." Sesleri vadinin taş duvarlarında yankılanırken,
Ali Ağa’nın hanesi için hesabın büyüklüğü dönüyordu zihinlerde.
Bir hakla cehri, tam yüz kuruşluk bir Osmanlı altını demekti o devirde!
Sadece iki buçuk hakla satsalar, pazardan koca bir sığır alabilir,

Ya da ambara tam bir ton temiz buğday yıkabilirlerdi.
Bir ailenin yıllık rızkı, iki buçuk tenekenin içinde saklıydı...
O yıl kayalardaki o serin çanaklardan tam yetmiş hakla cehri çıktı!
Samsun limanından Avrupa'ya gittiğinde on altın edecek olan o tenekeler,
Ali Ağa'nın eline hakla hakla ölçülüp teslim edilirken;
Çuha kesenin içine düşen Osmanlı altınlarının o ağır, o şıngırtılı sesi,
Sıklık Boğazı'nın rüzgârına, toprağın kokusuna karışıyordu...
Ali Ağa'nın asil ailesi, o helal alın terinin bereketiyle,
Varlığını, ocağını bir yıl daha asaletle koruyacaktı...

FOTOKOPİ VE VİCDAN

Metin Bey, ömrünü devlet hizmetine adamış pek çok meslektaşı gibi,
Memuriyet zincirini dürüstlükle tamamlayıp emeklilik kapısından girmeyi,
Her kula nasip olmayan, şükre değer büyük bir başarı sayıyordu.
Hayatının o ilk resmi emekli maaşı ve hak ettiği o ikramiye tutarı,
Beklediğinden çok daha evvel banka hesabına yatıvermişti.
Koca memuriyet hayatı boyunca eline tek seferde bu kadar toplu para geçmemişti;
Miktarı görünce adeta küçük bir şok yaşamış, ne yapacağını bilememişti.
Fakat bu para onun gözüne her ne kadar ucu bucağı görünmez bir zenginlik gelse de,
Bugünün amansız piyasa şartlarında ne başını sokacak yeni bir ev alabilirdi,
Ne de fabrikadan yeni çıkmış parıl parıl, sıfır kilometre bir araba...
Masanın başında günlerce düşündü; bu ömürlük birikimi nerede değerlendirecekti?
Daireden bazı samimi arkadaşları yanına yaklaşıp akıl verdiler:
"Metin Bey, maceraya gerek yok; parayı faize yatır, her ay temiz bir miktar gelsin."
O bu fikre hiç yanaşmadı; ülkenin içindeki ekonomik kriz dalgasını düşününce,
Bir memur refleksiyle en güvenli limanın yine döviz olduğuna karar verdi.

Hemen çarşıdaki büronun yolunu tutup memuriyet ikramiyesinin tamamını dolara çevirdi.
O günden sonra yeşil dolarlar, evdeki o eski yastığın altında sessizce bekledi;
Metin Bey evin bir ihtiyacı hasıl oldukça, çarşıya pazara çıkılacağı zaman,
Oradan beş, on ya da elli dolar kadar alıp kuyumcuda bozduruyor,
Kendince o tasasız, huzurlu emekli olmanın tadını çıkartıyordu.
Gelgelelim, zaman acımasız bir nehir gibi akıp giderken, iki yıl çoktan dolmuştu.
Yastık altındaki o döviz birikimi de azar azar eriyerek en sonunda tamamen suyunu çekmişti.
Boşuna dememişlerdi o eski topraklar: "Hazıra dağlar, koskoca hazineler dayanmaz..."
Metin Bey bu gerçeği, yastığın altına elini her uzattığında bizzat yaşayarak anladı.
Emekli olduğu o ilk zamanlarda evde canı hiç sıkılmamıştı aslında.
Eski mesai arkadaşlarını, kadim dostlarını tek tek aradı;
Onların esnaf dükkanlarına, iş yerlerine gitti, çaylarını içip eski günleri yâd etti.
Vakit öldürmek için dükkanların önündeki ahşap taburelerde saatlerce oturdu.
Beş vakit namazını mahallenin camisinde cemaatle kıldı,
Ve akşam karanlığı çökmeden evvel, koca bir ömür boyu memuriyetin ruhuna işlediği
O saat disiplini, o eski evrak alışkanlığıyla hep tam vaktinde evine, yuvasına döndü.
Eşi Sema Hanım da beyinin bu yeni, düzenli ve dingin hayat ritmine zamanla iyice alışmıştı.
Akşam yemeği yenip masadan tabaklar kaldırıldıktan sonra,
Bu saatten sonra artık kapılarını çalacak ne bir gelenin ne de bir gidenin olmayacağına kanaat getirirler,
Gecenin o huzurlu sessizliğinde çaydanlığı ocağa koyup taze bir çay demlerlerdi.
Karşılıklı oturup o çayı bardak bardak doldurur, sessizce içerlerdi.
Hanımı Sema da tıpkı kendisi gibi sakin mizaçlı, dünyalık lüks peşinde koşmayan,
Azla yetinmesini bilen son derece mütevazı zevklere sahipti.
Çaylarını yudumladıkları o uzun gecelerde, televizyondaki haberleri seyrederler,
Yatsı namazının ezanı minarelerden okunur okunmaz namazlarını kılıp erkenden yataklarına girerlerdi.
Memuriyet hayatı boyunca kazandıkları, saat gibi işleyen o adeta robotlaşmış yaşantı kalıplarını,
Hiçbir şeyi bozmadan emeklilik yaşantılarına harfiyen yansıtmışlardı.
Fakat bir gün, evdeki o dingin huzur Sema Hanım’ın ani bir rahatsızlığıyla darmadağın oldu.
Kadıncağız sabah yataktan kalktığı andan itibaren şiddetli bir baş dönmesi,
Geçmek bilmeyen amansız bir mide bulantısı ve soğuk, yoğun bir terleme dalgasıyla sarsılmaya başladı;
Başını yastıktan bir milim bile doğrultamıyordu.
Metin Bey büyük bir panikle hemen telefona sarılıp 112 acil servisi aradı.
Çok geçmeden, topu topu beş dakika içinde apartmanın önüne bir ambulans yanaştı;
Daire kapısından içeriye bir doktor, bir hemşire, bir de sedye taşıyan görevli girdi.
Hemen Sema Hanım’ın yattığı yatağın kenarına ilişip tansiyonunu ölçtüler,

Parmağını delip şeker tahlili için hızlıca kan aldılar.
Çıkan teknik sonuçlar, kağıt üzerinde oldukça normal ve sağlıklı görünüyordu.
Gelen doktor, cihazlardaki o göstergelere şöyle bir göz ucuyla baktıktan sonra rahat bir tavırla:
"Teyzecim, senin bu değerlere göre aslında görünürde hiçbir şeyin yok, sapasağlamsın," dedi,
"Yine de içimiz rahat etsin, tedbir olsun diye seni hastanenin acil servisine götürelim."
Metin Bey o an başucunda duran doktora dikkatle baktı;
Karşısındaki adam, devletin o bildik resmi memuriyet ciddiyetine hiç de uymayan tuhaf bir tarzdaydı.
Devlet dairesine yakışmayacak derecede uzun olan saçlarını, arkasından lastik tokayla toplamış garip bir tipti.
Üstelik canı yanan, başı dönen bir hastaya o mesleğin gerektirdiği morali, o şefkatli teselliyi vermek yerine,
Son derece kibirli, ukalaca bir tavırla Sema Hanım'a tepeden baktı:
"Hadi sen şimdi yatağından ayağa kalk bakayım, kendi ayaklarınla yürüyerek ambulansa inebilirsin aslında.
Seni sedyeyle taşımaya pek gerek yok ama neyse; yine de seni acile bir götürüyorum."
Sema Hanım o halsiz gövdesiyle yataktan doğrulmaya, terliklerini giymeye çalıştı;
Fakat başının amansızca dönmesi yüzünden dengesini kaybedip yatağın kenarına yığılacak gibi oldu.
Metin Bey eşinin bu çaresizliğini görünce daha fazla dayanamadı, hemen ileri atılıp karısının koluna girdi;
O an diğer görevli de kadının bu haline acımış olacak ki, o da hiçbir şey söylemeden Sema'nın diğer kolundan tuttu.
Kadıncağızı adeta ayaklarını yerde sürüyerek apartman merdivenlerinden aşağıya indirip ambulansa bindirdiler.
Hastanenin acil servisine ulaştıklarında, sedyeyi içeriye doğru hızla sürdüler,
Evde yaptıkları o ilk tahlillerin neticelerini acildeki nöbetçi doktora alelacele bildirdiler.
O esnada ambulans görevlisi, Metin Bey'in yanına yaklaşarak o soğuk bürokratik ses tonuyla konuştu:
"Beyefendi, eğer herhangi bir devlet kurumuna bağlıysanız, işlemler için bize acilen sağlık karnenizin fotokopisini verin."
Metin Bey cebini yokladı: "Evladım, sağlık karnesi yanımda var da, aceleyle çıkarken fotokopisi hiç aklıma gelmedi."
Görevli yüzünü ekşiterek işi başından savdı: "O zaman hemen şurada, hastanenin içinde çektiriverin bir zahmet."
Metin Bey de hemen acil servisin giriş kapısının hemen yan köşesinde duran o fotokopi makinesine koştu.
Masada oturan görevliye sağlık karnesini uzatarak aceleyle bir fotokopi çektirmek istediğini söyledi.
Fakat orada oturan o ilgisiz kişi, kafasını bile kaldırmadan kestirip attı:
"Burada gündüz vakti fotokopi çekilmiyor bey amca. Hadi durma, yukarı kata çık, orada çektir."
O an Metin Bey'in başından aşağı adeta kaynar sular döküldü, beyninden vurulmuşa döndü.
Karısı oracıkta, sedyenin üzerinde baş dönmesiyle kıvranarak yatıyordu,
İçeride ise can derdi bir kenara bırakılmış, illa de resmi bir fotokopi kağıdı diye tutturuluyordu.
Biliyordu ki acil servisten çıkış yaparken de karşılarına yine aynı bürokratik engeller çıkartılacaktı;
Bu yüzden dişlerini sıktı, merdivenlerden yukarıya, üst katlara doğru adeta bir genç gibi fırladı.
Fotokopi odasını buldu, önündeki kalabalık sıraya girdi, sabırla bekleyip nihayet iki adet fotokopi çektirdi.

Elindeki o sıcak kağıtlarla nefes nefese merdivenlerden aşağıya, acil servise koşarak indi.
Fotokopi kağıdını kendisini bekleyen görevlinin eline uzattı; adamlar kağıdı alır almaz arkalarını dönüp gittiler.
Acil servisin o karmaşasında, nöbetçi doktor yatan hastaya yaklaşma zahmetinde bile bulunmadı;
"Neyin var teyze, neren ağrıyor?" diye tek bir soru bile sormadı.
Oturduğu masanın başından, odasından dışarıya doğru soğukça emretti hemşireye:
"Şu hastaya hemen acil bir kalp grafiği çektirin."
Hemşire de kapının önünde bekleyen sağlık memuruna söyledi ve Sema Hanım'a grafiği çektirdiler.
Çıkan grafiğe de üstünkörü bakan doktor, Metin Bey'e dönüp niyetini belli etti:
"Bey amca, bu hastanın burada acillik bir durumu yok. Al sen bunu, yukarı katlardaki dahiliye polikliniğine götür.
Yalnız dahiliye doktoru saat onda gelecek, iki saat burada bekleyeceksiniz ya da eve götür, saatinde geri getir."
Metin Bey, karısını o çaresiz haliyle acil servisin sedyesinden indirdi.
Hastane kapısının önünden geçen boş bir taksiyi elini kaldırarak durdurdu;
Hastasını bin bir zorlukla, kollarından kavrayarak taksinin arka koltuğuna bindirdi, eve getirdi.
Apartmanın merdivenlerinden yine bin bir güçlükle, omuzlayarak yukarıya çıkardı ve yatağına usulca yatırdı.
Aradan sadece iki saatlik bir vakit geçmişti ki, doktorun dediği o süre dolunca,
Yorgun gövdesine bakmadan karısını yatağından tekrar aldı, bin bir eziyetle aşağıya indirip yeniden hastaneye döndü.
Dahiliye polikliniğinin o kalabalık odasında hastasını resmi olarak kaydettirdi.
Yaklaşık yarım saatlik sıkıcı bir bekleyişin ardından kapı açıldı, içeriye nöbetçi dahiliye doktoru girdi.
Masasına oturup sordu: "Nesi var bu hastanın, sıkıntısı nedir?"
Metin Bey, sabahtan beri yaşadıkları o ambulans macerasını, o bitmek bilmeyen baş dönmesini tek tek anlattı.
Doktor, yatakta yatan hastaya şöyle alelusul, baştan savma bir göz attı: "Boğazın ağrıyor mu senin?"
Sema Hanım o halsiz sesiyle "Evet" deyince, doktor aceleyle kadının boğazına baktı.
Tam o esnada, reçeteyi doldurmak için kalemi eline aldığı sırada Sema Hanım ansızın fenalaştı,
Odanın ortasında aniden kusmaya başladı...
Doktor bu manzara karşısında kalemini masaya sertçe bıraktı, yüzünü ekşiterek kükredi:
"Yahu beyefendi! Bu hastayı niye buraya, poliklinik odasına getiriyorsun, baksana durumuna!
Doğrudan acil servise götürsene ya!" diyerek yaşlı adamı herkesin önünde sertçe tersledi.
Metin Bey'in gururu kırılmıştı, sesindeki o haklı sitemle karşılık verdi:
"Doktor bey, iyi diyorsun da; bizi zaten sabahtan beri o kapısını çaldığımız acil servisten buraya,
Senin polikliniğine yolladılar ya..." dedi.
Doktor bu cevap karşısında sustu, alecale reçetesini doldurdu ve kağıdı uzattı:
"Al bunu, hemen acile indirin tekrar bu kadını; reçeteye yazdım, orada acilen bir serum taksınlar rahatlasın."
Metin Bey, karısı Sema Hanım'ı o perişan haliyle alt kattaki acil servise tekrar, ikinci kez indirdi.
Kapıdaki görevli hemşireye dahiliye doktorunun yazdığı o reçete kağıdını gösterdi.
Görevliler Sema Hanım'ın kolunu bulup bir serum taktılar ve

onu müşahede koğuşuna götürüp yatırdılar.
Tam üç uzun saat boyunca, o soğuk koğuşun köşesinde serumun damla damla bitmesini bekledi yaşlı adam.
Serum şişesi tamamen boşalınca, durumu bildirmek için hemşire odasına giden Metin Bey'e,
Oradaki görevli hemşire son derece umursamaz, emreder bir tonla seslendi:
"Git o zaman, hastayı buraya, bizim odaya kadar yürüt getir de kolundaki o serum iğnesini çıkartalım."
Bu son söz, sabahtan beri içindeki o fırtınayı bastırmaya çalışan Metin Bey'e çok ama çok ağır geldi.
Koskoca devlet hastanesinde bir hemşire yerinden kalkıp da hastanın yatağına gitmiyor,
Canı çekilen, başı dönen o yaşlı kadının kendi ayaklarıyla hemşire odasına gelmesi isteniyordu.
Dişlerini sıktı, hiçbir şey söylemedi; karısını yatağından kaldırdı, o halsiz kadını sürükleye sürükleye getirdi,
Kolundaki o plastik serum girişini çıkarttırdı.
Sema Hanım'ı tekrar kucağına alır gibi tuttu, hastaneden çıkarıp bir kez daha eve getirdi ve yatağına yatırdı.
O gece oturma odasındaki koltuğuna oturduğunda, Metin Bey'in zihni ağır sitemlerle dolup taştı.
"Bu koskoca hastanede, bu gece vaktinde nöbete kalan, hastanın halinden anlayacak tek bir uzman var mıydı?" diye düşündü.
İşin acı tarafı, bu amansız vurdumduymazlık Metin Bey'in o koca ömründe başına ilk defa da gelmiyordu.
Ne biçim, ne yozlaşmış bir idare sistemiydi bu böyle?
Hastane binalarının dışarıdan bakıldığında duvarlarının pırıl pırıl fayanslarla kaplı olması,
O dışarıya yapılan lüks gösteriş mi önemliydi bu hayatta,
Yoksa o duvarların içinde vatandaşa, canı yanan insana dürüstçe yapılan o kutsal hizmet mi?
Koltuğunda sabaha kadar oturup bu can yakıcı sorulara kendince, o eski devlet memuru ahlakıyla cevaplar aradı.
İşte bu hikaye, belki de bugün bu memlekette yaşayan pek çoğunuzun,
Yolu o hastane koridorlarına düştüğünde başına gelmiş ya da gelebilecek olan o en çıplak toplumsal gerçektir.
Bundan hepimiz kendi vicdan terazimizde çeşitli derin düşünceler, haklı tenkitler üretebiliriz.
Bu hikaye, takvimler tam 8 Nisan 2002 gününü gösterirken yaşanmış hakiki bir hayat tecrübesidir.
Olayın geçtiği o soğuk acil servis bizim Çorum'umuzundur;
Bu hikaye bizzat Çorum Devlet Hastanesi'nin o taş duvarları arasında gerçekleşmiş feryat dolu bir anıdır.
Umulur ve dua edilir ki, o kutsal sağlık ocağında, giydiği o beyaz önlüğün hakkını vererek,
Büyük bir özveri ve aşkla çalışan o güzel insanlarla;
Sadece vakit geçirmek, ay başındaki maaşını cebine koymak için orada lakayıtça dolananlar;
Hastanın o inleme sesinden, halinden anlayan dürüst hekimlerle,
O sese tamamen kulağını tıkayıp anlamayanlar aynı anda, aynı koridorda yan yana çalışıyorlar ya...
İşte sokağın ve vicdanın asıl büyük sorusu buradadır:
Ey insanoğlu, eğer oraya gelen cana hakiki bir iş görmeyeceksen,
Bir yaraya merhem olmayacaksan, orada senin ne işin var?
Gelen hastayla, o feryat eden insanla zerre kadar ilgilenmeyip,
Arkadaki doktorlar odasında bacak bacak üstüne atıp televizyon seyredeceksen,
O kutsal nöbette niçin kalıyorsun, o formayı niye kirletiyorsun?
Eğer mesleğini, insanı severek canla başla çalışmıyorsan,
O kutsal kapının ardında senin ne işin var?

GAMİTOĞLU BÖREKÇİ ALİ

Babası Salih Ağa; kumral, uzun, geniş omuzlu bir çınar...
Ali, Mahallenin 1. Çıkmazı'nda doğdu,
Bahçeli bir evde, ömrün en son demi,
Tabir ile "tekne kazıntısı" bir oğuldu.
Altı yaşında Sıbyan mektebi, rahle başında elifbâ,
Sonra Cami'nin gölgesinde, Çarşısı'nın girişinde,
Babasının ve iki ağabeyinin yanında aldı soluğu.
Öğrendi unun sırrını, fırının harlı ateşini.
On sekizinde askerlik... Uzun sürdü o dönem Osmanlı harpleri,
Cephelerden cephelere geçti gençliği, döndü nihayet evine.
Üç kardeş, bir baba... Yetmiyordu artık ekmek teknesi bu kalabalığa.
Ağabeyleri müsaade istedi babadan vakarla:
"Ayrı evler kuralım baba, sığmaz olduk yuvaya,
Ali'nin de evlilik çağı geldi, yol ver bize..."
Baba saygı duydu bu helal, bu doğru karara,
Ağabeyler ayrıldı, Ali kaldı babasının ocağında.
Bir yıl sürdü bu ortaklık, sonra göçtü Salih Ağa dünyadan,
Miras kaldı esnaflık, miras kaldı o kırılmaz Gamid lakabı...
Gamitoğlu Börekçi Ali; bir yetmiş boylarında, sırtı hafif kamburca,
Ama hali vakti yerinde, saygın bir ağası.
İkinci katı tamamlanmamış iki katlı bir evi,
Bağı, o altın değerinde cehriliği,
Tarlası, bahçesi vardı bereketli...
Ama onun asıl tahtı, babadan kalan o un kokulu fırındı;
Çökelikli, kıymalı böreği, haşhaşlı, susamlı çöreği,
Ve dillere destan o gevrek Simidi...
Çarşı esnafı onunla açardı sabahı, onunla doyardı,
Düğünlerin koca tepsileri hep Ali Ağanın harlı fırınında pişerdi.
Ispanaklar, peziler kıyılır, etle buluşur,
Fırından buram buram "pidelerin" kokusu yükselir, sokağa taşardı.
Gamid derlerdi adına; o sert, o zor kırılan cehri dalından.
O dallarda nohut büyüklüğünde tabii bir boya saklıydı,
Erken toplasan çıkmaz, geç kalsan kıvamı tutmaz,
Dünya boya sanayinin göz bebeği, Osmanlı'nın parıldayan altınıydı!
Bir hakla cehri, bir Osmanlı altını ederdi o vakitler...
Miras kalmıştı Ali Ağa'ya dedelerinden o devasa cehrilik.
Meyveler kararınca, ailece düşerlerdi Sıklık Boğazı'nın yoluna,
İşçi tutulmaz, el birliğiyle, sevgiyle toplanırdı her bir tane.
Bozulmasın diye o kıymetli yük,
Dökülürdü kayalara oyulmuş derin, serin çanakların içine.
Geceleri bir başka şenlenirdi o güzel bağları;
Komşular davet edilir, koyunlar, süt danaları kesilirdi ziyafet niyetine.
Yorgunluklar unutulur, demli çaylar içilir,
Yatsı namazının ardından herkes çekilirdi gümelesine.
Sabah ezanından evvel, hanımların pişirdiği o sıcak çorbalar içilir,
Kılınıp sabah namazı, gün doğmadan başlardı mesai yeniden.
Beş on gün sürerdi bu tatlı, bu yorucu telaş,
Gelen tüccarlar severdi Ali Ağa'nın dosdoğru malını.
Pazarlığa, otuz kırk hakla cehri satılırdı,
Tenekesi bir altından dökülürdü Ali Ağa'nın avcuna.
Derenin, Köyü'nün cehrileri erken biterdi ama
Civarın en büyüğü Ali Ağa'nın bağı olduğundan,

En son orada dururdu zaman.
Belirlenen gün geldi; tüccarı adamlarıyla yanaştı,
Kayalardaki o gizli çanaklardan ölçüldü hakla hakla cehriler,
Satıldı mal, tüccar döndü memleketi yoluna...
İkindiden sonra eşyalar toplanırken, cehrilikte işler biterken,
Ali Ağa baktı on sekizine basmış oğlu Ahmet'e,
Zihninde bir yuva hayali, kalbinde bir baba sevinci belirdi;
Düşündü arkadaşının kızı Emine'yi, hayırlı bir kısmet diye...
Hikaye tam Ali Ağa'nın oğlu Ahmet'i arkadaşının kızı Emine ile evlendirmeyi düşündüğü, Sıklık Boğazı'ndaki o ikindi vaktinde söz kesildi.

TUZ

Yaşlı bir karı kocanın dünyalar tatlısı üç kızı vardı,
Zamanı gelince üçünü de hayırlısıyla evlendirmişlerdi.
Büyük damat sanayici, ortanca memur, küçük işçiydi;
Her biri kendi ekmek teknesinin, yuvasının peşindeydi.
Bir gün üç kız kardeş, her zamanki o tatlı adetle,
Toplandılar annelerinin ocağında, oturdular baş köşeye.
Sohbet uzadı, laf döndü dolaştı damatların ahvaline,
Ortanca kız merakla sordu annesinin bilge gözlerine:
- Anne, hangi damadını daha çok seviyorsun içten içe?
Yaşlı kadın hafifçe gülümsedi, süzdü kızlarını sırayla,
Ve her biri kulaklara küpe olacak o cevabı verdi vakarla:
- Küçük damadımı BAL kadar severim kızım,
Ortanca damadımı TUZ kadar, büyük damadımı AĞU kadar!
Küçük kız sevindi içten içe, eşinin "bal" olması hoşuna gitmişti,
Büyük kızın ise büküldü boynu, keder kapladı o narin kalbini.
Sitem etti annesine: "Demek benim eşimi zehir gördün, aşk olsun anne!"
Günler geçti sessizce, ortanca kız evinde otururken bir gün,
Çıtlattı annesinin ocağındaki bu gizemli lafı kocasına.
Memur olan eşi hiç bozulmadı bu söze, aksine gülümsedi neşeyle:
- Bak hanım, dedi, bal her gün yenmez, insanı bıktırır özünde.
Zehir zaten can alır, ocak söndürür her nefeste.
Ama tuz... Tuz her yemeğe lazımdır, yemeğin asil dengesidir.
Sofranın neşesidir, tadıdır, onsuz lokma boğazdan geçmez.
Demek ki validemiz bizi bu yuvanın gizli tadı bellemiş...

Aradan uzun yıllar geçti, zaman su gibi aktı iliun sokaklarında,
O bilgece cevapları veren koca yürekli anne, vade yetti, göçtü ebediyete.
Ortanca kız kardeş de artık iyice yaşlanmış, ömrün sonbaharına ermişti.
Bir gün rahatsızlanıp düştü hekimin, hastanenin yoluna;
Tansiyon hastası olduğunu öğrendi, doktor sıktı parmağını:
- Hanım teyze, dedi, bugünden sonra hayatından tuzu söküp atacaksın!
Yemeğine zerre kadar beyaz tuz atmayacaksın artık!
Doktordan dönen ortanca kız, harfiyen uydu bu sert tembihe,
Kesti sofrasından tuzu tamamen, tuzsuz kaynadı tencereler.
Fakat günler geçtikçe, tuzsuz yediği her lezzetli lokma,
Boğazına dizilmeye, tatsız tuzsuz bir saman gibi gelmeye başladı.
Kaçmıştı hayatın tadı tuzu, dünya yavan kalmıştı önünde...
İşte o zaman, yediği her tatsız nefeste anladı gerçeği;
Hatırladı rahmetli annesinin o bilge sözünü ve kocasının haklı sesini.
Tuzun yokluğunda hayatın nasıl eksildiğini bizzat yaşayarak görmüş,
Annesinin Aslında en çok kendi eşini, o kıt kanaat fukaralıkta,
Evin ve ailenin asıl tadı tuzu olan memur damadını sevdiğini,
Yıllar sonra o tatsız lokmaların eşliğinde nihayet anlamış oldu...

GÖMÜ

Şehrin o kendine has, o sakin mahallelerinden birinde,
Arkasında koca bir devlet hizmeti, koca bir ömür...
Kendi kabuğuna çekilmiş, kendi halinde vakur bir emekliydi Kemal Bey.
Yaşadıkları ev, semtin en işlek caddesinin tam üzerindeydi;
Geniş ön balkon doğrudan caddenin o bitmeyen kalabalığına bakarken,
Balkonun yan tarafı, iki apartman arasında kalan o kör aralığa,
O sessiz, o gölgelik küçük bahçe boşluğuna uzanırdı.
Son zamanlarda, ciğerlerini çürüten o sinsi sigara illetini de
Söküp attığı için hayatından, tarifsiz bir hafiflik vardı göğsünde.
Artık nefes alırken daralmıyordu o koca yüreği.
Emekliliğin bol vaktini bilgisayar başında geçirir,
Gazeteleri satır satır okur, memleket meselelerine bilgece yorumlar yazar,
Zihnini bu güzel meşgale ile besler dururdu.
Şehrin o ayazlı, soğuk kış günleri hızla geçip gitti nihayet;
Tabiat uyandı, toprağın kokusu değişti, ilkbahar yüzünü gösterdi.
Kemal Bey de sıyrılıp kapalı odasından, ne zaman fırsat bulsa
Çıkardı balkonuna, temiz havada bir yorgunluk kahvesi içmeye...
Yine böyle ılık bir ilkbahar günü, ikindi vaktinin o tatlı güneşi
Binaların üzerinden yavaşça çekilirken sessizce;
Kemal Bey, eşinin mutfakta özenle pişirdiği bol köpüklü kahvesini aldı,
Balkondaki o emektar ahşap sandalyesine kuruldu huzurla.
İlk yudumunu alıp sokağı izlemeye başlamıştı ki,
Yarım saat kadar sonra apartmanın önünde gürültüyle bir traktör durdu.
Arkasındaki koca kasada bir evin eşyaları yığılıydı darmadağın.

Kemal Bey kahve fincanını bıraktı masaya, baktı göz ucuyla aşağıya.
Traktörden genç, çelimsiz bir adamla, yorgun çehreli genç bir kadın indi;
Eşyaları indirmek için o köylü sürücüden başka yardım edecek kimseleri yoktu.
Zaten kasadaki mülke bakılırsa, öyle ahım şahım bir şey de görünmüyordu...
Kenarları zamandan sararmış eski bir buzdolabı,
Arkası şişkin, o eski model tüplü bir televizyon,
Anadolu evlerinin vazgeçilmezi, altı çekilince yatak olan üç emektar çekyat,
Ve içlerinde kılık kıyafet, çamaşır olduğu belli olan birkaç kumaş bohça...
İşte topu topu buydu bir ömrü sığdırdıkları dünya.
Kısa süre içinde o üç beş parça eşya taşındı apartman kapısından,
Traktörün sürücüsü bekliyordu direksiyon başında,
Motor rölantide, gürültüyle alacağı üç kuruş taşıma parasını.
Tam o esnada apartmanın o karanlık kapı girişinden,
Yaşı seksenleri bulmuş, beli zamandan bükülmüş,
Halk tabiriyle burnu yere değecek kadar öne eğilmiş,
Gariban, ak saçlı bir kadıncağız çıktı yavaş adımlarla.
Titreyen elini elbisesinin o geniş yan cebine attı,
Çıkardığı katlanmış iki tane kâğıt lirayı sürücüye uzattı.
Yetmediğini düşündü herhalde o helal paranın,
Bu kez daldırdı elini diğer derin cebine;
Oradan avucuna doldurduğu bir avuç dolusu bozukluğu,
Sürücünün koca eline bıraktı tek tek, sayarak büyük bir titizlikle...
Sürücü parayı koydu cebine, bastı gaza gürültüyle,
Traktör arkasında siyah bir duman bırakıp uzaklaştı sokaktan.
O ak saçlı ihtiyar ana da derin bir nefes alıp arkasından,
Girdi apartmanın kapısından içeri, o yeni sığınaklarına sessizce...
Havalar iyice ısınmaya, bahar güneşi toprağı vurmaya başladı peşinden.
O bereketi bol ilkbahar yağmurları amansızca bastırdı şehirde;
Gökyüzü yarılıyor, sular bulanık akıntılar oluşturuyordu sokaklarda.
İşte öyle yağışlı bir günün akşamında, caddeden gelen küçük bir sel sızıntısı,
İki apartman arasında kalan o gölgelik dar aralığa doğru akmaya başladı.
Geceye doğru yağmur dinip, çamurlu sular çekildiğinde toprağın altından;
Su akıntısının caddeden akıtıp getirdiği o ince, gri inşaat kumu,
İki apartman arasındaki o beton boşlukta ince bir tabaka halinde serilip kaldı.
Ertesi sabah Kemal Bey neşeyle balkona çıktığında,
Gözleri kendiliğinden o iki apartman arasındaki boşluğa kaydı,
Gördüğü manzara karşısında hafifçe şaşırdı...
Bir gün önce o şiddetli yağmurun bıraktığı ince kum tabakası,
Her kim yaptıysa büyük bir titizlikle bulunduğu yerden süpürülmüş,
Apartman duvarının hemen kenarına, uzunlamasına muntazam bir hat halinde,
Tepeleme yığılmıştı o daracık yerde.
Kemal Bey içinden, "Herhalde apartman görevlisi ya da komşular,
Aralık temiz dursun diye bu kumu buraya yığdı" dedi, önemsemedi.
Aradan iki gün daha geçti sessizce...
Bu kez bir öncekinden daha şiddetli, daha amansız bir yağmur,
Bardaktan boşanırcasına döküldü şehrin yorgun sokaklarına.

Yine o cadde üzerinden gelen bulanık sular, doluştu o kör boşluğa,
Ve çekilirken oraya dün bir miktar daha taze, ince bir inşaat kumu bıraktı.
Ertesi sabah Kemal Bey balkondan baktığında aşağıya,
O yeni gelen kumun da tıpkı ilki gibi tertemiz süpürülerek,
O duvar kenarındaki uzun kum tepesinin üzerine titizlikle eklendiğini gördü.
Belliydi, birileri inatla, sabırla o kumu orada biriktiriyordu.
Nisan ayının sonuna doğru o delişmen yağmurlar kesilince,
Kemal Bey balkondan baktığında bu defa bambaşka bir hareketlilik fark etti.
Apartmanların arasındaki o betondan geriye kalan,
Topu topu iki metrekare büyüklüğündeki o küçücük toprak kısım,
Bir bel küreğiyle derinden kazılarak altüst edilmiş, havalandırılmıştı.
Ertesi gün ise, o kabartılan mini siyah toprağın tam ortasına,
Yeşil yeşil taze biber ve domates fidelerinin büyük bir nizamla,
Tek tek ekilmiş olduğu o dikkatli gözünden asla kaçmadı.
Ortada minik, gizli bir bağ kuruluyordu adeta...
İçindeki bu tatlı merakla hemen içeriye geçip durumu hanımına anlattı.
Karısı da şaşırarak, gün boyu camdan bakmasına rağmen,
O küçücük aralıkta bu ekim dikim işini yapan o gizli eli,
O gizemli gölgeyi bir türlü gözleriyle göremediğini söyledi...
İki apartmanın arasındaki o gölgelik iki metrekarelik toprakta,
Metin Bey'in hayatını değiştirecek gizemli bir gömünün ilk tohumları,
Bereketiyle, sabrıyla sessizce filizleniyordu.

YALNIZ BAŞINA

Liseyi bitirdikten sonra üniversite sınavlarına girmişti.
Hayalindeki okul olmasa da bir an önce bir yeri bitirmesi gerekiyordu.
Memleketine yakın bir şehir seçti; tek isteği ailesinden, ana baba hasretinden uzak kalmamaktı.
Kader bu küçük isteği ona çok gördü ama "Ne önemi var," diye düşündü;
Yeni bir şehir görmek, belki de onun için en iyisiydi.
Annesinin, babasının ona baki kalmayacağını artık biliyordu.
Aklı eriyor, fikirlerini başkalarıyla paylaşmasa da kendi ayakları üzerinde durabilme gücünü seviyordu.
Okullar açılmadan önce babasıyla gelip kaydını yaptırdı, devlet yurdundan bir yer buldular.
Babası kızının yurtta kalmasına hiç razı olmasa da, maddi imkânsızlıklar karşısında boyun eğdi, üzüldü.
Döndü ve kızına usulca dert yandı:
- Kızım, sen artık yüksekokula başlıyorsun. Şimdilik seni bu yurda yazdırdım.
Biliyorum arkadaşların olacak, bazen onlara uyup derslerini aksatacaksın.
Ama dişini biraz sık; ilk fırsatta, ben emekli olunca anneni de alıp geleceğim,
Okuluna yakın, sıcak bir ev tutacağım bize.
Baba kız otobüse binip memleketlerine döndüler.
Vakit gelince genç kız tek başına yollara düştü, okulun olduğu şehre gelip yurduna yerleşti.
İçine kapanık, biraz da sıkılgandı; bu yüzden hemen samimi bir çevre ednemedi.
Zamanla kendi mizacında bir iki arkadaş buldu; başları örtülü, dinine düşkün, ibadetini bırakmayan kızlardı.
Genç kız önceleri onları yadırgadı; bir şey söylemese de

yaşayışlarını kendi içinde tarttı, düşündü, çözdü.
Ailesi onu bu yaşa kadar serbest bırakmış, dinî vecibelere hiç karışmamıştı.
Fakat bu arkadaşların vakur duruşu, olgunluğu ve azmi, ona bambaşka bir dünyanın varlığını hatırlattı.
Üstelik okulda bile bu kızların, her görüşten insandan ayrı bir saygı ve hürmet gördüğünü bizzat yaşayarak fark etti.
Kararını verdi. Ertesi gün çarşıya inip kendisine bir başörtüsü aldı ve başını örttü.
İçinde tarifi imkânsız bir huzur vardı. Önce siyasi görüşünün değişeceğinden korktu ama öyle olmadı;
Yine o eski sosyal demokrat çizgisini, kendi doğrularını savunmaya devam ediyordu.
Gülümsedi içten içe; ülkemizin çocukları gibi o da bugüne dek babasının partisinden,
Ailesinin tuttuğu futbol takımının fanatikliğinden öteye geçemediğini anladı.
Okulda bunu fırsat bilip ona dine yakın bir partinin propagandasını yapanlara ise dik durdu:
- Ben sizin partinize girmek için başımı örtmedim, dedi,
Sizin samimi ibadetinizi gördüm ve "Ben niçin yaratan Rabbime şükretmiyorum?" diyerek örtündüm.
Bana şu veya bu parti için ısrar etmeyiniz, benim siyasi görüşüm kimseyi ilgilendirmez, bu benim anayasal hakkım.
Kimseyi kırmadan, o tekliflerin hepsini tek tek reddetti.
İlk yılın sömestr tatilinde memleketine gittiğinde, yakın akrabaları bu yeni kıyafeti hiç beğenmedi.
Amcası ona küstü; dayısı onu sokakta görünce adeta utancından yolunu değiştirdi, uzaklaştı.
Anne ve babası da bu ani değişikliğe önce bir tepki vermek istediler.
Babası çok dindar sayılmasa da Cuma namazını, Ramazan orucunu kaçırmayan, kendi halinde bir Müslümandı.
Annesi ise eski toprak, namazında niyazında bir kadındı.
Karı koca başbaşa verip konuştular ve kızlarına tepki göstermemeye karar verdiler.
Onlara göre kızları artık yirmi yaşına gelmiş bir yetişkindi; hak ve hürriyetlerine saygı duymak gerekirdi.
Akrabaların yarattığı dışlanmışlıkla ise kızlarının, kendi seçtiği yolda tek başına baş etmesi gerektiğine inandılar.
İlk tatili burnundan gelmişti genç kızın; eski arkadaşları yeni imajıyla adeta alay ediyordu.
O ise yapılan tüm haksızlıklara karşı onları hoş görmeyi, üzülmemeyi seçti ve tatil bitince okuluna döndü.
Babası sözünü tuttu, emekliliğini isteyip kızının okuduğu şehre bir miktar eşyayla çıkageldi.
Yeni çevreye hemen ayak uydurdular; kızını ve eşini sarıp sarmalamaktan, onlara kol kanat germekten mutluydu baba.
Kızının pek arkadaşı olmadığını fark etse de üstüne gitmedi; ders çalışmaktan vakit bulamadığını sandı.
İkinci yıl, genç kız okulda örtüsü yüzünden bazı engellerle karşılaştı, öğretmenlerinden kırık notlar aldı.
Ama yılmadı, azmetti; o derslerin hepsini birer birer vererek mezun olmayı başardı.
Sayılı günler çabuk geçti, okul bitti.
Okul bitince dertlerin de biteceğini sanıyordu ama yanılmıştı.
Mesleğiyle ilgili nereye müracaat etse kapılar yüzüne kapandı;
Her gencin hayali olan devlet kapısında bir maaşlı iş aradı, bulamadı.
Çaresizce babasına açtı konuyu. Babası hiç düşünmeden:
- Kızım, madem iş bulamadın, kendi iş yerini aç, dedi.
Genç kız önce tereddüt etti; sonra gidip birkaç bürodan bilgi aldı, meslektaşlarına akıl danıştı.
Sonunda kendi işinin patronu olmaya karar verdi ve o akşam

babasına döndü:
- Babacığım, teklifini düşündüm, taşındım, danıştım. Sen de yardım edersen bu işten ekmek yiyebilirim.
Rabbim yardım eder, "Yürü ya kulum," derse muvaffak olurum; "Dur ya kulum," derse o da O'nun takdiridir.
Baba kız ertesi gün erkenden yollara düşüp uygun bir büro aradılar ve bütçelerine göre bir yer kiraladılar.
Taksitle büro malzemelerini, bilgisayarlarını, edevatlarını alıp bir hafta sonra açılış yaptılar.
İşleri umduklarından da iyi gitti; zamanla o şehirde saygın bir muhit, sağlam bir müşteri potansiyeli edindiler.
Üç yıl içinde kazandıklarıyla güzel, müstakil bir ev ve yeni bir araba aldılar.
Bir müddet sonra genç kıza aynı meslekten hayırlı bir talip çıktı, ailesinden istedi.
Evlendiler, yuva kurdular, çoluk çocuğa karıştılar.
Genç kız, kendi yolunda epey zorluk çekmiş, rüzgâra karşı tek başına yürümüştü.
Ama sonunda tekkeyi beklemiş, çöreği yemişti.
Atalarımız boşa dememiş ya: "Sabreden derviş, muradına ermiş..."

KASAP ÇAĞIRIN!

Çorum'un o yüksek, o mağrur dağ köyünde,
Sıhhatli, neşeli, orta boylu, zarif bir gonca...
Adı Tongül'dü, on yedi yaşın o pembe tülünde,
Dünyadan habersiz, kadınlığa adım atınca.
Anası üç yıl evvel göçmüştü bu fani dünyadan,
Babası doksanı aşmış koca bir Haşim Ağa,
Halkası Nadiye idare ederdi evi yorulmadan,
Tongül ise henüz başlamıştı kalbini tanımaya.
O yıl köyün ağası konak yaptıracaktı köyüne,
Çorum'dan 74'lük Mahmut Usta'yı çağırttı.
Usta ki bir seksen boyu, dinç adımları ve heybetiyle,
Yeni yetme gençlere taş çıkartan bir çınardı.
Eşinin vefatından sonra kalbi kız evlat hasretiyle yanan,
Bu vakur ustanın sesi, Tongül'ün içine bir sızı düşürdü.
Genç kız, arkadaşların yanından kaçtı o andan,
Gönül kapısı açılmıştı bir kere, yüzü büsbütün güldü.
Söylenti yayıldı küçük köyün dar sokaklarında,
Haşim Ağa usulünce ağanın ağzını aradı.
Köyün ağası vazife bildi bu saf aşkı bağrında,
Çorum'a inip Mahmut Usta'nın kapısını çaldı.
Usta, "Aramızda çok yaş farkı var" deyip gevelese de,
Gözlerindeki pırıltı ele verdi o ulu çınarı.
Perşembe akşamı köye gidildi, dualar eşliğinde,
Tongül, Mahmut Usta'nın helali, evinin baharı oldu.
Usta şımarttı genç karısını, sanki bir evlat gibi,
Her istediğini iki etmedi, üzerine titredi her an.
On bir ay sonra ev, kundağa sarılı bir oğlanla şenlendi,
Babasının adı verildi ona, "Haşim" doğdu canından.
Tongül, kocasının bu sonsuz hürmetini fırsat bildi,

İlk iki çocukta lohusalık yatağından kalkmak istemedi.
İkişer hafta yattı nazından, ev işleri bekledi,
Mahmut Usta sustu ama bu tembellik hoşuna gitmedi.
Üçüncü oğul, Ali Rıza da doğup yatak uzayınca,
Usta, ekeleşen karısına tatlı bir oyun oynamak istedi.
Oğlu Mimar Muttalip'in karısına döndü, duyulacak bir tonla,
Göz kırparak omuz silkti, sesine sahte bir hiddet verdi:
"Gelin! Anan kalkmazsa eğer şu yataktan, haber sal bana,
Bir kasap getirtip kestireyim ananı!" deyip işe gitti.
Tongül bu sözü duydu ya, korku doldu canına,
Fırladı yatağından hemen, o nazlı lohusalık bitti.
Ertesi yıl Ahmet'i doğurunca üç günde kalktı ayağa,
En son Rıza doğduğunda ise ertesi gün ayaktaydı.
Akşam yemeğini sunarken kocasına saygıyla,
Üç yıldır yüreğinde büyüttüğü o gizli merakı açtı:
"Usta! Haşim'i doğurunca çok yattım diye, geline demiştin ya;
'Anan kalkmazsa kasap getirip kestireyim' diye...
Sahi usta, cidden kasap getirip beni kestirecek miydin?"
Mahmut Usta bastı kahkahayı, o koca dükkan inledi,
Genç karısına şefkatle, sevgiyle baktı, gülümsedi:
"Sana nasıl kıyarım Tongül'üm, ömrümün asil gülü!
Seni yataktan kalkasın diye geline göz kırparak söyledim,
Sen gerçek sandın da yuvana döndün hemen."
O saf inançla kalkılan lohusa yataklarından geriye,
Bir ulu çınarın genç karısına bıraktığı o tatlı şaka kaldı.
Anadolu'nun o eski, o hürmetli evlerinde,
Korkuyla karışık, sevgiyle örülü bir aile masalı kaldı...

ZİLİ MUCİZESİ

Gurbet bitmiş, Ankara'nın koşturmacalı yılları geride kalmıştı,
Genç adam otuz beşinde, meraklı ve zinde, memleket toprağındaydı.
On beş yılın hasretiyle yandı içindeki o keşif ateşi,
İlk iş, çocukluk arkadaşı o koltuk döşemecisinin dükkanına daldı.
"Yahu kardeşim," dedi, "Ankara'da hep oltaları kapıp giderdik suya,
Şöyle kafa dinleyecek, stres atacak güzel bir balık yeri yok mu buralarda?"
Döşemeci esnaftı, anlamazdı pek bu su işlerinden, duraksadı:
"Birkaç gölet var ama ağabey," dedi, "gideni ne gördüm ne duydum,
Boşuna kürek çekmeyelim, balık malık yoktur o buralarda..."
Bu söz durdurur mu hiç içindeki o eski balıkçıyı?
Tam o sırada kapıdan girdi mahallenin terzisi neşeyle,
"Hah!" dedi Ankaralı, "Sacayağı tamamlandı işte!"
Sarıldılar hasretle, laf döndü dolaştı yine o gizemli göletlere.
Terzi omuz silkti: "Irmaktan tutarlar bilmem ama müşteriler der ki;
Şehir yakınlarında içme suyu için yeni yapılan iki büyük gölet var..."
İstihbarat tamamdı, döşemeci uzandı o emektar sabit telefona,
Çevirdi numaratörü, sordu müşteriye yerini yurdunu iyice.
"İlçe otobüsü önünden geçermiş, yirmi dakikalık yol," dedi,
"Yalnız... Balık tutacağız da malzeme yok ki bizde!"

Tam malzeme krizinde kapı bir daha açıldı,
İçeri giren şehrin su tesisatçısıydı, kadro birden dört oldu!
Esnaf birliği kurulmuştu tam kadro, pazar günü için sözleşildi.
Sucu dedi: "Kulak dolgunluğum var, duymuştum balık işini,"
Ankaralı gülümsedi: "Malzemeyi dert etmeyin, bende oltalar var,
Bize sadece taze solucan gerek, gerisi kısmet..."
Beklenen pazar sabahı döşemecinin dükkanında buluşuldu,
Yanlarında taze ekmek, domates, peynir ve musluktan dolan bir testi.
Otobüs durağının yanındaki nemli bahçede toprağı eşeledi Ankaralı,
Taze solucanları torbasına doldurdu neşeyle.
Dört silahşördüler ama aralarında tek balıkçı oyundu,
Diğerleri sadece bu tatlı merakın peşine takılmış acemi yolculardı.
Yirmi dakikalık yol bitti, gölet kenarına indiler,
"Yahu terzi," dedi Ankaralı, "hani iki gölet vardı, tek su var burada?"
Terzi mahcupça gülümsedi: "Bana söyleyenin yalancısıyım..."
Çantadan çıktı ellişer metrelik üç kasnak, bir tane de yirmi beşlik misina.
Döşemeci elini atıp o en kısa oltayı seçti şansına.
Ankaralı uygulamalı gösterdi önce boş oltayı nasıl savuracağını,
Sonra solucanı taktı iğneye: "Hadi bir besmele çek ve fırlat!" dedi.
Acemi döşemeci savurdu, misina yirmi beş metrelikti ama on beşe düştü.
"Gitmedi, çekeyim de baştan atalım," diye hayıflandı döşemeci,
Ankaralı tuttu elini hemen: "Hayır! İlk attığın yer senin nasibindir, sakın çekme!"
Misinayı gürgen çubuğa sabitleyip ucuna bir koyun zili taktı:
"Zil çalınca hiç telaş etmeden, yavaş yavaş çekeceksin."
Yaz güneşi tepeye çıktı, balıkçılık sabır işiydi ama acemiler tez yoruldu.
Sıcaktan sıkılan döşemeci uzandı toprağa, daldı derin bir uykuya.
Tam o sırada, göletin o dümdüz, çarşaf gibi sakin yüzeyinde
İncecik bir ses yankılandı: Tek bir *çın* sesi yükseldi döşemecinin ziliyle!
Tecrübeli balıkçı kulağı yakalamıştı o tek vuruşu anında,
Ayağa kalkıp baktığında manzara inanılmazdı gölün ortasında:
Suya saplanan o kurşun ağırlık, su üstünde su kayağı yapar gibi gidiyordu!
Koca bir balık yutmuştu yemi, misinayı önüne katıp kaçıyordu.
Döşemeci uyuyordu, zilin ve sopanın göle gömüldüğünü görmemişti.
"Döşemeci! Kalk, balığı kaçırdın!" diye bağırdı Ankaralı avazı çıktığı kadar.
Döşemeci fırladı telaşla: "Olta yok! Olta gitmiş!"
Gölün ortasını işaret edip güldü Ankaralı: "Bak senin balık nasıl gidiyor sörf yaparak!"
Tam o neşeli kargaşada, bu kez Ankaralı'nın kendi oltası titredi.
Hemen çöktü başına, bir kedinin fareyi beklemesi gibi pür dikkat...
Misinayı zilden usulca ayırdı, ipi sağ elinin işaret parmağına doladı,
Kırk metre uzaktaki canavarı hissetti parmağının o hassas etinde.
Misina yay gibi gerildiği an, bileğinin gücüyle tasması çaktı:
Şlaakk!
İğne saplanmıştı çenesine, ucunda devasa bir güç vardı!
Yarım saat sürdü o nefes kesen, o sağa sola fişekleyen büyük inatlaşma;
Sonunda pulları güneşle parıldayan tam kırk santimlik, beş kiloluk koca bir sazan kıyıdaydı!

Döşemeci, terzi ve sucu şaşkınlıkla inceledi bu dev aynalıyı.
Hevesleri kaçmıştı hafiften, "Hadi nevalemizi yiyelim de gidenim," dediler.
Bir ağaç gölgesinde taze ekmek, domates ve peynir paylaşıldı neşeyle,
Buz gibi testiden sular yudumlandı, dostluk tazeledi gölet kenarında.
Ertesi gün ansiklopedileri açtı Ankaralı, öğrendi ki o balık
Halk arasında yeni yeni çoğalan İsrail sazanıydı...
İş dönüşü uğradı terzinin dükkanına, içeride mahallenin neşeli emeklisi,
Altmış yaşındaki Sabri Ağabey oturuyordu bıyık altından gülerek:
"Yahu Ankaralı! Koca sazanı çekmişsin, balık yalnız yenir mi çocuk?"
"Ayıp ettin Sabri Ağabey, gidelim, bu sefer tutacağım her şey senin olsun!"
Sabri Ağabey dizine vurdu: "Hah şöyle! Pazar günü minibüsü çekiyorum kapıya!"
O hafta evde hiç açılmamış yedek misinalardan beş yeni takım daha yapıldı.
Pazar günü emektar minibüs kapıdaydı ama bu sefer kadro muazzamdı;
Sabri Ağabey, iki oğlu, döşemeci, sucu, terzinin kardeşi... Tam dokuz kişi!
Kahkahalarla varıldı on dakika uzaklıktaki o yeni içme suyu göletine.
Kıyıdaki diğer gençlerin şaşkın bakışları arasında, burun noktasına dizildi avane.
Ankaralı kuralı koydu: "Sakın yerinizden kalkmak yok, çıt duymak istemiyorum!"
Sekiz tane olta taze solucanlarla yemlenip fırlatıldı derin sulara,
Koyun zilleri takıldı her birinin gürgen çubuğuna.
Daha toprağa oturmaya fırsat bulamadan Ankaralı,
Şangırrr şungurrr! Oltalardan birinin zili çılgınlar gibi ötmeye başladı!
Tasma vuruldu, koca bir İsrail sazanı daha kıyıdaydı.
Yeniden yemleyip gönderdi suya, daha duramadan bir diğeri acı acı öttü.
Soluksuz bir tempoyla bir o oltaya, bir bu oltaya koşuyordu delikanlı...
Peş peşe yedinci, sekizinci balığı sudan çekerken o şaşkınlık içinde,
Yandaki gençlerden biri daha fazla dayanamayıp yanaştı yanına:
"Yahu ağabey, ne zaman zil çalsa koca balığı çekiyorsun,
Bu işin sırrı o taktığın koyun zillerinde mi?"
Muziplik aniden uyanıverdi Ankaralı'nın içinde, ciddi bir yüz takındı:
"Eee be güzel kardeşim," dedi, "Zil takmazsan balık hiç gelir mi?
Balık aşağıda zilin sesini duymayınca yeme yanaşmaz ki!"
Saf genç bu lafı duyar duymaz yerinden fırladı coşkuyla:
"Ağabey benim oltaya bak hele! Ben hemen şehre gidiyorum,
Evde koca bir koyun zili var, kapıp geleceğim!"
Ve motosikletine atladığı gibi toz duman içinde şehre doğru gazladı...
Aradan yirmi dakika geçti geçmedi, uzaktan bir motor sesi duyuldu,
Toz duman içinde bizim saf genç, kıyıya soluk soluğa indi.
Evden kaptığı o devasa koyun zilini misinanın ucuna bağladı,
Kaderin cilvesi bu ya; iki dakika geçmeden gölet şenlendi!
Şangır şungur öttü o koca zil göletin o derin sessizliğinde,
Asıldı genç misinaya, sudan muazzam bir sazan havalandı.
Balığı kaldırıp bağırdı Ankaralı'ya sevincin en saf yerinde:

"Ağabey! Vallahi doğruymuş, sese geliyormuş bu canavar!"
Minibüs ahalisiyle koptu kıyıda koca bir kahkaha tufanı,
Söylenmedi gence gerçeğin aslı, bu tatlı sır o suda kaldı...
Av bittiğinde kıyıda tam on bir dev gövde yatıyordu,
Sanki terzi elinden çıkmış gibi, hepsi beşer kiloluk aynalı.
Esnaf ahlakıyla dizildi nevale; yedi dosta birer tane verildi,
Geriye kalan ikisini kaldırıp Ankaralı raconu kesti:
"Biri tutanın hakkı, biri de bizi taşıyan şoförün payı!"
Sabri Ağabey ve oğulları teşekkürle aldı nasibini,
Dokuz kişilik esnaf ordusu doluştu emektar minibüse,
Ellerinde beşer kiloluk sazanlarla döndüler evlerine.
On beş gün geçti aradan, hayat döndü kendi ekmek teknesine,
Terzinin dükkanının önünden geçerken Ankaralı, bir feryat koptu içeriden:
"Gel hele gel! Sabri Ağabey kaç gündür senin yolunu gözler!"
Masanın üstünde yüz metrelik gıcır gıcır altı yeni misina,
Bir kutu iğne, on beş kurşun; Sabri Ağabey hevesle koşmuş dükkana.
"Yayıncı kardeşim," dedi mahcupça, "tek başıma gideceğim ava,
Ama bağlayamadık bu meretleri, elimize yüzümüze bulaştı..."
Gülüştüler... Ankaralı geçti tezgahın başına usta elleriyle,
İlmek ilmek, düğüm düğüm hazırladı oltaları sevgiyle.
Günler aktı, herkes kendi derdine, kendi işine daldı,
Altlarında her zaman araç yoktu, hevesler tez duruldu.
Ama balık merakı Ankaralı’nın içinde sönmeyen bir ateş,
Bazı pazarlar yayan yapıldak düştü o göletin yollarına.
Sessizce attı oltasını, bir İsrail sazanı alıp döndü evine,
Diğer esnaf ise o tasmalamanın tadını tam alamadığından,
Bir daha balık lafını etmedi, çekildi kendi köşesine.
Yine bir gün terzinin önünden sakince geçerken bizimki,
Sabri Ağabey’in o gür sesi yankılandı dükkanın dar kapısından:
"Ankaralı! Gel hele içeri, gel de dinle şu derdimi!"
İçeri girdi ki Sabri Ağabey oturmuş sandalyeye dertli ve bitkin,
Açtı ellerini iki yana, adeta isyan ediyordu feleğe:
"Aman be çocuk, kafayı yiyeceğim, bu nasıl bir iştir yahu!
Tam bir aydır, her Allah'ın günü sabah namazının ardından,
Kalktım sıcak yatağımdan, koştum o göletin kör karanlığına.
O senin bağladığın oltaları yemledim taze solucanlarla,
Kulağım zillerde, gözüm ipte saatlerce dualar ettim içimden:
'Ne olur bir tanecik yakala, yüzümü kara çıkarma mübarek!' diye.
Bir gün değil, beş gün değil, koskoca bir ay geçti aradan!
En sonunda tepem attı, sinirden çılgına döndüm kıyıda;
'Ulan sizin gibi oltanın da, balığın da...' deyip fırlattım hepsini göle!"
Sabri Ağabey bir ay beklemişti o zillerin çılgınca çalmasını,
Ama gölet ona tek bir *tık* bile vermemiş, saklamıştı sırrını.
Onun bu sinirli, bu çaresiz haline bakıp terziyle bizimki,
Dükkanı sarsan koca bir kahkahayı koyuverdiler yeniden.
Anladılar ki balıkçılık sadece olta bağlamakla, zil takmakla olmuyordu;
Suyun dilinden anlamak, o meraklı ve araştırmacı ruhu taşımak gerekiyordu.
Sabri Ağabey oltaları gölün kalbine gömüp defteri kapatırken,
Otuz beş yaşındaki Ankaralı’nın haklı şöhreti,
Mahallenin dilinde bir kez daha mühürlenip tescilleniyordu...

İYİ OLUNCA ÇOĞALT!

Gönüllerin umutla yıkandığı, toprağın ve suyun o kadim uykusundan uyandığı mübarek bir Hıdırellez sabahıydı. Ayhan Bey, can dostlarıyla birlikte, nehrin serin ve zümrüt yeşili kıyısına doğru ömrün bir başka baharını kucaklamaya çıkmıştı. Sular derin, oltalar hevesliydi. Kadınların ellerinden kilimlere dökülen Hıdırellez azıkları, neşeyle kaynayan muhabbetler ve topraktan yükselen o bereket kokusu... Yılda bir kez kısmet olan sıcak hediklerin buğusunda, sanki zaman durmuş, dünya sadece o huzurlu andan ibaret kalmıştı.

Fakat hayat, en tatlı uykuların ardına en sinsi fırtınaları saklardı. Güneş yerini gecenin siyah tülüne bıraktığında, evdeki o huzurlu sessizlik amansız bir feryatla bölündü. Ayhan Bey'in bedenine, tam karnının ortasından öyle korkunç bir acı saplandı ki zaman durdu, nefes kilitlendi. İçeride görünmez bir el, canını söküp almak ister gibi pençelerini geçirmişti. Alnından boşalan soğuk terleri, eşinin vefalı ve titreyen elleri sildi. Gecenin karanlığını yırtan bir can havliyle, kendilerini o soğuk hastane koridorlarında buldular.

Şifa umuduyla damla damla süzülen serumlar, zamanı unutturan hastane odaları ve tıkış tıkış kuyruklar... Gün uykusuzluğun koynunda erirken, bir kadının ilkokul sıralarından kalma hesapsız dikkati, bir kartalın gözü oldu ultrason ekranında. "Bak hocam," dedi kadın, yarım kalmış tahsiline inat, yüreğindeki o devasa aşkla. "Bak, orada sinsi bir acı gizli." Bir hekimin hayran bakışları arasında mühürlendi gerçek: Safra kesesi, o amansız sancıların yüküyle, tıka basa taşla doluydu.

Ölümle yaşam arasındaki o ince çizgide, tanıdık bir cerrahın ellerine teslim edildi hayat. Ameliyathanenin o devasa, çift kanatlı demir kapısı kapandığında, arkada sadece edilen dualar ve bekleyişin sarsıcı sükûneti kaldı.

Gözlerini açtığında dünyası darmadağındı Ayhan Bey'in. Narkozun ağır sisi ruhunu ele geçirmiş, göğsü bir kaya gibi kilitlenmişti. Ciğerlerine tek bir zerre temiz hava çekemediğini sanarak, odanın duvarlarını çınlatan bir çığlık kopardı: "Nefes alamıyorum! Boğuluyorum!"

İşte tam o dehşet anında, sokağın imtihanlarından geçmiş o bilge zihni, kendi etine kemiğine bürünüp sordu içeriden: *"Yahu Ayhan, madem nefes alamıyorsun, bu kadar gür bir sesle nasıl feryat ediyorsun?"* O saniyede rüya bitti, yanılsamanın şifresi çözüldü. Bağırabiliyorsa can vardı, nefes vardı; içindeki yangın narkozun ruhuna oynadığı sinsi bir oyundan ibaretti.

Cerrahı odaya girdiğinde, odadaki fırtına dinmişti. Eğildi yatağın kenarına, kulağına o ömürlük dersi üfledi acı bir tebessümle: "Ayhan ağabey... Sen hele bir ayağa kalk; o günde içtiğin iki paket sigarayı dört pakete çıkar, iyice çoğalt tamam mı! Bak koca ciğerlerine, nasıl da aslanlar gibi bağırıyorsun..."

O gün, o hastane odasında, kesilen nefesinin ve doktorun o tarihi "Çoğalt!" ironisinin gölgesinde hayata yepyeni bir sayfa açıldı. Hıdırellez sabahı toprağın ve suyun uyandığı gibi, Ayhan Bey de o kabus dolu geceden sonra kendi bedeninin kıymetini anlayarak yeniden doğdu. Ve o günden sonra, o tütün illetine gerçek hayatta bir daha asla elini sürmedi; sigarayı sadece uykunun o fani perdeleri arkasında, bir rüya görürken içmeye devam etti...

ŞİKÂYET

Odamda bir pazartesi günü otururken kapım çalındı,
İçeriden "Buyurun," sesi yükseldi usulca.
Dairenin üç hizmetlisi ve tek aracın şoförü,
Hep birlikte, bir hışımla girdiler odaya.
Müdür şaşkınlıkla sordu: "Hayırdır arkadaşlar, bu ne hal?"
Şoför öne atıldı: "Müdürüm, bir şikâyetimiz var, onun için geldik!"

Müdür durdu, mevzuatı hatırlattı vakur bir sesle:
- Arkadaşlar, dedi, birden fazla devlet memurunun
Toplu olarak, söz veya yazıyla şikâyette bulunması yasaktır.
Eğer aynı hadise birden fazla kişinin şikâyetine konuysa,
Her biri ayrı ayrı ve tek başına kullanmalıdır hakkını.
Şimdi dışarı çıkın ve içeriye birer birer girin,
Önce şoför arkadaş gelsin, dinleyelim derdini.

Gelenler dışarı çıktı, ilk olarak şoför girdi içeri,
Müdürün işaretiyle karşısındaki koltuğa oturdu.
- Müdürüm," dedi şoför, "Biz istemediğimiz halde..."
Müdür sözünü kesti hemen:

- Biz değil, 'Ben' diyeceksin şikâyetine!"
Şoför yutkundu, devam etti:

-Üst müdürümüz, dairenin aracıyla,
Pazar günü evinin eşyalarını bana sekiz kere taşıttı,
şikâyetçiyim!"

Müdür notunu aldı: "Anladım, çıkabilirsin," dedi.
Ardından giren diğer üç arkadaş da aynı dertten yakındı.

Dört mesai arkadaşını tekrar içeri çağırdı Müdür:
- Arkadaşlar, hepiniz aynı şikâyetle bir üst müdürü hedefliyorsunuz.
Silsile yoluyla yaptığınız bu şikâyeti üste iletmek benim görevim.
Şimdi her biriniz ayrı ayrı dilekçenizi yazın,
Evrak bölümünden kayda geçmesini sağlayın, gerekeni yapalım.
Dilekçeler birer birer kayda girdi, Müdürün masasına geldi;
Müdür bir üst yazı hazırlayıp, evrakları bizzat üst makama teslim etti.

Üç ay sonra cevap geldi, adalet masada yön değiştirmişti;
Şoför ve hizmetliler haksız görülmüş, dilekçeler reddedilmişti.
Şikâyeti inceleyen muhakkik, neredeyse mağdurları suçlu ilan etmiş,
Şikâyet edilen üst müdürü ise tereyağından kıl çeker gibi temize çıkarmıştı.
Müdür bu haksız rapora sessiz kaldı, itiraz etmedi.

Yıllar geçti aradan, o muhakkik de emekli oldu bir gün.
Kader bu ya, şikâyeti sümen altı eden muhakkik ile Müdür,
Aynı sokakta komşu oldular, karşılaştılar günün birinde.
Muhakkik vicdan azabıyla geçmişi açmak, durumu izah etmek istedi.
Müdür yüzünü çevirdi, eski günlerin kırgınlığıyla noktayı koydu:
- O dediğin geçmişte kaldı muhakkik bey, bana anlatma...
Git, zamanında kayırdığın o şikâyet edilen müdüre anlat durumunu!

YAZDINSA YAYINLA, YOKSA SENİNLE GİDER

Dışarıda ikindi güneşi, sakin bir kış günü,
İçeride matbaadan yeni çıkmış sayfaların kokusu...
Çorumlu’nun taslakları masamda, odada koca bir dünya,
Buzlu camda belirdi ansızın tanıdık bir gölge,
Dergime yazılar veren yazar arkadaşım girdi içeriye.
Önünü ilikledi, oturdu gösterdiğim sandalyeye,
Lakin yüzünde sitemle karışık kırgın bir bulut...
"Hayırdır dostum," dedim, "bin parça yüzün?"
Buruşturdu çehresini, saklayamadı sitemini:
"Hastanede yatıyordum!" dedi, bir ok saplandı içime.
Mahcuptum, iki yüz elli sayının o tatlı koşturmacasından
Dünyayı unutmuşuz meğer her ay basılan o sayfalarda.
"Haberim olsaydı gelmez miydim, neden aramadın?"
Elini salladı hafifçe, küçülttü beklentisini:
"Mühim değildi, fizik tedavi için yattım birkaç gün."
"Olsun," dedim, "en kısa zamanda eve geliriz hasbihale."
O ara çaycı girdi içeri, buğulu bardaklarla,
Arkadaşım masaya bıraktı o eski fermuarlı çantasını.
Eski tahsildarların koltuk altında taşıdığı cinsten...
Gözlerini dikti gözlerime, gururlu bir sesle:
"Hastanede boş durmadım," dedi, "bu çanta şiirle doldu."
Bir editördüm, her ay sayfaları yetiştiren o adam,
Lakin içimdeki o ilkeli yayıncı hatırlattı kendini.
Emeğine hürmeten: "Kalemine sağlık," dedim sadece,
"Yazdıkların yayınlanınca kıymeti artar elbette."
İçti çayını derin bir yudumda, çekti gitti çantasıyla...
Sözümde durdum, o akşam hanımla evine gittim,
Geçmiş olsun dedik, eski günleri yâd ettik acı çayla.
Lakin ne o çantanın fermuarı açıldı bir daha,
Ne de o odada kelimelerden, yazılardan bahsedildi.
Ben "Ver basayım" demedim, o "Al yayınla" demedi,
Takdir sanatkârındı, öylece kaldı sırrıyla.
Yıllar geçti, Çorumlu nice mevsimler, yüzlerce sayı devirdi,
O yazılar o fermuarın ardında nasıl kaldıysa, öylece gitti.
Ben ki bu yazıhaneye giren her heceden sorumlu adam,
Ömrümce iki büyüğüm müstesna, kimseden yazı istemedim.
Yazar rızasıyla getirirse inceler, bakar, dokunurum,
Dergiyi zora sokacak kelimeleri kibarca eler, sahibine sunarım.
"Kabulünse basalım" derim, gerisi kendi bileceği iş...
Genç hevesliler sorar bazen bana o eski yazıhanede:
"Dergi senin, mühür senin, neden kimseden yazı istemezsin?"
Onlara topraklarımızdan süzülen o eski meseli söylerim,
Kelamıma ve şu küçük odama düstur ettiğim o sözü:
“Kargaya 'pisliğin kimyadır, şifadır' demişler;
O da gitmiş, gürül gürül akan çayın tam ortasına etmiş!”
Değerini bilmeyecek olana ısrarın ne anlamı var?
Çay akıp gidiyordu karanlıkta, bizim dergi de öyle...

ÇORUM © 1998 Mahmut Selim GÜRSEL , Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International lisansı altında yayınlanmaktadır. CC BY NC SA 40

SANAL KİTAPLAR

2019

YAZDIKLARIMIZ: 32

HİKAYELER 3

Mahmut Selim GÜRSEL

2019